

เอกสารศึกษา
ของกระทรวงศึกษาธิการ

๑๐

ระเบียบที่นำรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ

เอกสารการศึกษา

ของ

กระทรวงศึกษาธิการ

ฉบับที่ ๑๐

ระเบียบที่นำรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ

คว้ออภินันทนาการ

จาก

กองเผยแพร่การศึกษา

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

กองเผยแพร่ ๙ ๙๔ ๕ ๘๖ //

คำนำ

กองเผยแพร่การศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงได้พิจารณาเห็นว่า น่าจะได้รวบรวมพระราชบัญญัติพระราชกฤษฎีกา และระเบียบราชการต่าง ๆ ที่ใช้เป็นประจำทุกกรมกอง ที่เป็นประโยชน์แก่การเลื่อนวิทยฐานะและเป็นประโยชน์แก่ข้าราชการผู้น้อยโดยเฉพาะ จัดพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มเพื่อสะดวกแก่การค้นหาค้นคว้าประกอบการปฏิบัติราชการ จึงได้คัดเลือกมาพิมพ์เป็นชุดเอกสารการศึกษา ดังต่อไปนี้

๑. พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๐๔
๒. ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเดินทางโดยรถไฟ ฯ
๓. ระเบียบการเดินทางโดยเครื่องบินไปราชการของข้าราชการ
๔. หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลา
๕. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการให้ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ ลาไปศึกษาต่อภายในประเทศ พ.ศ. ๒๕๐๔

๖. ระเบียบการลาไปต่างประเทศของข้าราชการ

๗. พระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการเจ็บป่วย เพราะเหตุปฏิบัติราชการ

พ.ศ. ๒๔๙๘

๘. ระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล
ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการป่วยเจ็บเพราะ
เหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้าย
เพราะเหตุกระทำตามหน้าที่

๙. การเบิกจ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาล และการจ่ายเงิน
สงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามกฎหมายว่าด้วยการสง-
เคราะห์ผู้ประสบภัย ฯ

๑๐. ระเบียบว่าด้วยการรักษาพยาบาล และการจ่ายเงิน
สงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามกฎหมาย ฯ

๑๑. ระเบียบการช่วยเหลือค่าเล่าเรียนบุตรของข้าราชการ
การในโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๐๔

๑๒. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการสงเคราะห์

ผู้บุตรมาก พ.ศ. ๒๕๐๑

กองเผยแพร่การศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง ทวิงว่า
เอกสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจพอสมควร.

กองเผยแพร่การศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง

สิงหาคม ๒๕๑๐

พระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ

พ.ศ. ๒๕๐๔

(และที่แก้ไข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖
และ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘)

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๐๔

เป็นปีที่ ๑๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเสียใหม่

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกา
ขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๐๔”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง พุทธศักราช ๒๔๗๔

(๒) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๔

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๐ ตอนที่ ๑๓ วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๐๖)

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๒ ตอนที่ ๓๕ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๐๘)

ทั้งสองฉบับใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา.

(๓) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะ
และเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๐๒

บรรดา กฎและข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่บัญญัติ
ไว้แล้วในพระราชกฤษฎีกานี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระ
ราชกฤษฎีกานี้ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้แทน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รักษา
การตามพระราชกฤษฎีกานี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ผู้ซึ่งจะเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราช
การตามพระราชกฤษฎีกานี้ ต้องเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างซึ่งรับ
เงินเดือนหรือค่าจ้างจากงบประมาณรายจ่าย

ข้าราชการหรือลูกจ้างที่มีสัญญาจ้างกับรัฐบาลกำหนดค่าใช้จ่าย
ในการเดินทางไปราชการเป็นอย่างอื่น ให้เบิกค่าใช้จ่ายใน
การเดินทางไปราชการได้ตามที่กำหนดไว้ในสัญญา

ผู้ซึ่งมิได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากงบประมาณรายจ่าย
ให้เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ตามที่กระทรวงการ

*แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๓ แล้ว

คลังกำหนด หรือตามที่เจ้ากระทรวงจะได้ทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง

มาตรา ๖ อัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกานี้ หมายความว่าอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับจริง ไม่รวมเงินเพิ่มอื่นใด นอกจากเงินเพิ่มนั้นจะนับเข้าในอัตราสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย

* มาตรา ๗ การเดินทางไปราชการ ถ้าหยุดอยู่ ณ ที่ใด โดยไม่มีความจำเป็นในทางราชการ จะเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการสำหรับวันที่หยุดอยู่โดยไม่จำเป็นนั้นไม่ได้

มาตรา ๘ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรง ตำแหน่งใดซึ่งมีอัตราเงินเดือนและค่าจ้างสูงขึ้นและถ้าต้องเดินทางไปรับตำแหน่งนั้น ให้เบิกค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทางใดในอัตราเงินเดือนและค่าจ้างที่จะได้รับตามตำแหน่งนั้น

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๔ แล้ว

ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร

• มาตรา ๕ การเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร หมายความว่า รวมถึงการเดินทางของผู้ซึ่งรับราชการประจำในต่างประเทศ เดินทางมาราชการชั่วคราวในราชอาณาจักรเฉพาะระหว่างเวลาที่อยู่ในราชอาณาจักร และการเดินทางข้ามแดนชั่วคราว เพื่อไปปฏิบัติราชการในดินแดนต่างประเทศตามข้อตกลงระหว่างประเทศด้วย

มาตรา ๑๐ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร ได้แก่

- (๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง
- (๒) ค่าเช่าที่พัก
- (๓) ค่าพาหนะ ซึ่งรวมถึงค่าเช่ายานพาหนะ ค่าเช่าสัตว์พาหนะ ค่าระวางบรรทุก ค่าจ้างคนหาบหามหรือขนส่งของ และอื่น ๆ ทำนองเดียวกันด้วย
- (๔) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

• แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๕ แล้ว

มาตรา ๑๑ ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางให้เบิกได้ตามอัตรา
ในบัญชี ๑ ห้ายพระราชกฤษฎีกา^๑

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยได้รับอนุมัติ
คณะรัฐมนตรี มีอำนาจกำหนดอัตราค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางสำหรับ
การเดินทางไปราชการในบางจังหวัด หรือการเดินทางไปราชการ
พิเศษ เพิ่มขึ้นได้อีกไม่เกินหนึ่งเท่าของอัตราในบัญชี ๑ ห้าย
พระราชกฤษฎีกา^๑ การกำหนดอัตราเพิ่มขึ้น^๑ ให้ประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ การนับเวลาไปราชการเพื่อคำนวณค่า
เบี้ยเลี้ยงเดินทาง ให้นับตั้งแต่เวลาออกจากสถานที่อยู่ จนกลับ
ถึงสถานที่อยู่ หรือจนถึงสถานที่ที่ไปรับราชการใหม่

เวลาไปราชการยี่สิบสี่ชั่วโมง นับเป็นหนึ่งวันเศษของ
วันเกินกว่าสิบสองชั่วโมงนับเป็นหนึ่งวัน

มาตรา ๑๓ การเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ให้เบิกติด
ต่อกันได้เป็นเวลาไม่เกินคราวละหนึ่งปี หากมีความจำเป็นจะต้อง
เบิกเกินกว่ากำหนด^๑ ให้เจ้ากระทรวงขอทำความตกลงกับกระ-
รวงการคลังก่อน

๑ ขกเถียงข้อความในวรรค ๑ โดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการ
เดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๖

มาตรา ๑๔ ผู้ไปช่วยราชการหรือรักษาการแทน ณ สถานที่ใด ซึ่งอยู่ในลักษณะไม่สะดวกที่จะเดินทางไปมาระหว่างสถานที่นั้นกับสถานที่อยู่เดิม ให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางในระหว่างที่อยู่สำนักงานนั้นได้ตามอัตราในบัญชี ๑ ห้ายพระราชกฤษฎีกา^๑ และให้นำมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๕ ผู้ที่ได้รับเบี้ยเลี้ยงประจำ เช่น ทหาร และตำรวจประจำการ หรือผู้ที่ได้รับเบี้ยเลี้ยงเดินทางตามมาตรา ๑๔ แล้ว ถ้าไปราชการและจะเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางให้คงเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงประจำหรือค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางตามมาตรา ๑๔ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๖ ในกรณีให้ผู้ไปราชการเกิดเจ็บป่วยขึ้นในระหว่างเดินทาง และจำเป็นต้องหยุดพัก ให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักสำหรับวันที่หยุดได้ไม่เกินสิบวัน

ในกรณีที่หยุดเกินสิบวัน จะเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พัก สำหรับวันที่เกินได้เท่าที่ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่นั้นอธิบดีขึ้นไป สำหรับส่วนกลาง หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือ

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๓ แล้ว

๒ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๕ แล้ว

ตำแหน่งที่เทียบท่าขึ้นไป สำหรับส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี
รับรองว่าสมควรให้เบิกได้

การเจ็บป่วยตามมาตรฐาน ต้องมีใบตรวจของแพทย์ที่
ทางราชการรับรองด้วย ในกรณีที่ไม่มีแพทย์ที่ทางราชการรับรอง
อยู่ในท้องที่ที่เกิดเจ็บป่วย ให้ผู้ไปราชการชี้แจงประกอบ

มาตรา ๑๗ ผู้มีหน้าที่เดินทางเป็นประจำ ไม่มีสิทธิเบิก
ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางสำหรับการเดินทางตามหน้าที่นั้น

“มาตรา ๑๘ ค่าเช่าที่พักในกรณีที่ เป็นโรงแรม หรือ
ที่เช่าพักแรมให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง แต่อย่างสูงต้องไม่เกินอัตรา
ในบัญชี ๒ หักพระราชกฤษฎีกานี้

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปราชการพัก ณ เกสสถานที่ไม่ใช่
โรงแรม หรือที่เช่าพักแรมให้เบิกเงินชดเชยได้ในอัตราร้อยละ
สามสิบของอัตราในบัญชี ๒ หักพระราชกฤษฎีกานี้ สถานที่ใด
มีปัญหาวouldจะเป็นเกสสถานหรือไม่ ให้กระทรวงการคลังเป็นผู้
วินิจฉัย

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปราชการนำคนใช้ไปด้วย ถ้าต้อง

๑. แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๗ แล้ว

เข้าโรงแรม หรือเช่าที่พักแรมให้คนใช้พัก ให้เบิกค่าเช่าที่พัก
สำหรับคนใช้ที่นำไปด้วยนั้นได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ต้องไม่เกินวัน
ละยี่สิบบาทต่อหนึ่งคน

มาตรา ๑๘ ในกรณีต่อไปนี้ ผู้เดินทางไปราชการจะ
เบิกค่าเช่าที่พักมิได้

(๑) ถ้าในท้องที่ที่ไปราชการ ผู้เดินทางมีเคหสถาน
ของตนเองที่จะอาศัยอยู่ได้

(๒) ทางราชการได้จัดที่พักให้อยู่แล้ว

มาตรา ๒๐ การเบิกค่าพาหนะ ให้เบิกได้เท่าที่จ่าย
จริง และให้ใช้ยานพาหนะประจำทาง

ในกรณีที่ไม่มียานพาหนะประจำทาง หรือมีแต่ต้องการ
ความรวดเร็วเพื่อประโยชน์ในทางราชการ ให้ใช้ยานพาหนะ
อื่นได้โดยให้ผู้บังคับบัญชาในตำแหน่งตั้งแต่ชั้นอธิบดีขึ้นไปหรือ
ตำแหน่งที่เทียบเท่าขึ้นไปสำหรับส่วนกลาง หรือผู้ว่าราชการ
จังหวัดสำหรับส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ในกรณีราชการบริหารส่วนกลางต้องมีสำนักงานอยู่ใน
ส่วนภูมิภาค หรือมีสำนักงานแยกต่างหากจากกระทรวงทบวงกรม

๑ แก้อักษรครั้งสุดท้ายตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๖ แล้ว

ผู้บังคับบัญชาในตำแหน่งตั้งแต่ชั้นอธิบดีขึ้นไปหรือตำแหน่งที่เทียบเท่า จะมอบอำนาจให้ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้ใช้ยานพาหนะอื่นก็ได้

ข้าราชการตั้งแต่ชั้นโทขึ้นไป หรือข้าราชการอื่นที่เทียบเท่าเดินทางไปราชการภายในเขตจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ใช้รถยนต์รับจ้างได้ ทั้งนี้ยกเว้นการเดินทางไปกลับระหว่างที่พักกับสำนักงาน

ในกรณีใช้ยานพาหนะประจำตำแหน่งหรือส่วนตัวเดินทางไปราชการ ให้เบิกค่าพาหนะได้ตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

* มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมีอัตราหลายชั้น ให้เบิกค่าพาหนะได้ ดังนี้

(๑) ชั้นหนึ่ง สำหรับนายทหาร นายตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่พันตรี นาวาตรี นาวาอากาศตรี และพันตำรวจตรี

* แก้ไขครั้งหลังสุดตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๘ แล้ว

ขึ้นไป หรือผู้ซึ่งได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างเดือนละ ๑,๗๕๐ บาท
ขึ้นไปแล้วแต่กรณี

(๒) ชั้นสอง สำหรับนายทหาร นายตำรวจ ซึ่งมี
ยศชั้นนายร้อย นายเรือ นายเรืออากาศ และนายร้อยตำรวจ
หรือผู้ซึ่งได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างตั้งแต่เดือนละ ๗๕๐ บาทขึ้นไป
แล้วแต่กรณี แต่ด้วยยานพาหนะในเที่ยวที่เดินทางนั้นชั้นสองเป็น
ชั้นต่ำที่สุด ก็ให้เลื่อนชั้นโดยสารเป็นชั้นหนึ่งได้

(๓) ชั้นสามหรือชั้นต่ำที่สุด สำหรับนายทหารชั้น
ประทวน หรือนายตำรวจชั้นประทวน พลทหาร และพลตำรวจ
หรือผู้ซึ่งได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างต่ำกว่าเดือนละ ๗๕๐ บาท แล้ว
แต่กรณี และคนใช้ส่วนตัวซึ่งผู้เดินทางไปราชการนำไปด้วย

สำหรับข้าราชการหรือลูกจ้าง สังกัดกระทรวงกลาโหม
หรือกรมตำรวจ ซึ่งเป็นพลเรือน ให้เบิกตามชั้นเงินเดือนในยศ
ของข้าราชการทหารหรือตำรวจ

การเบิกค่าพาหนะ ในชั้นที่สูงกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนด
ไว้ข้างต้นต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

การเดินทางโดยรถไฟประเภทรวดเร็ว รถด่วน รถนอน

หรือรถปรับอากาศ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลัง
กำหนด

มาตรา ๒๒ ในท้องที่จังหวัดใดที่ไม่มีอัตราค่าพาหนะ
ประเภทใดกำหนดไว้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นกำหนดอัตราขึ้น
ได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๒๓ ผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่เลขานุการ ใน
ระหว่างเดินทางไปกับผู้บังคับบัญชาในตำแหน่งตั้งแต่ รองอธิบดี
ขึ้นไปหรือตำแหน่งที่เทียบเท่า หรือผู้ว่าราชการจังหวัดให้เบิกค่า
พาหนะในชั้นเดียวกับผู้บังคับบัญชาหรือผู้ว่าราชการจังหวัดในการ
เดินทางได้ไม่เกินหนึ่งคน

ผู้มีหน้าที่นำแขกเมืองเดินทาง หรือผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติ
งานร่วมกับเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศในการเดินทาง ให้เบิกค่า
พาหนะได้ชั้นเดียวกับแขกเมือง หรือเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศนั้น
แล้วกรณี

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๘ แล้ว

มาตรา ๒๔ การเดินทางไปประจำการต่างสำนักงาน
ผู้เดินทางจะเบิกค่าพาหนะ และค่าเช่าที่พักที่เป็นโรงแรมหรือที่
เช่าพักแรม สำหรับบุคคลในครอบครัวซึ่งอยู่ในความอุปการะได้
ดังนี้

- (๑) คู่สมรส
- (๒) บุตร
- (๓) บิดามารดาของผู้เดินทาง
- (๔) บิดามารดาของคู่สมรส
- (๕) คนใช้ส่วนตัวตามบัญชี ๓ ห้ายพระราชกฤษฎีกา

ครอบครัวของผู้เดินทางที่กล่าวข้างต้น ให้เบิกค่าพาหนะ
และค่าเช่าที่พักได้เช่นเดียวกับผู้เดินทาง เว้นแต่คนใช้ส่วนตัว ให้
เบิกค่าพาหนะได้ในอัตราขั้นต่ำที่สุด ส่วนค่าเช่าที่พักให้เป็นไป
ตามมาตรา ๑๔ บรรคท้าย

มาตรา ๒๕ ข้าราชการหรือลูกจ้างซึ่งรับเงินเดือนหรือ
ค่าจ้างในงบประมาณแผ่นดิน เมื่อออกจากราชการแล้วให้เบิก
ค่าพาหนะ และค่าเช่าที่พักสำหรับเดินทางกลับภูมิลำเนาได้ โดย

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๕ แล้ว

อนุโลมตามอัตราค่าพาหนะ และค่าเช่าที่พักไปประจำการต่าง
สำนักงานและให้เบิกได้ตามอัตราเงินเดือน หรือค่าจ้างที่ได้รับ
ครั้งสุดท้ายเว้นแต่กรณีออกจากราชการเพราะถูกลงโทษทางวินัย
ให้ออกปลดออก หรือไล่ออก หรือกรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการ
ไว้ก่อนระหว่างพิจารณาหรือสอบสวนให้เบิกได้ในอัตราขั้นต่ำที่สุด

ผู้ที่ถูกสั่งพักราชการรวมทั้งครอบครัว ไม่มีสิทธิเบิกค่า
พาหนะและค่าเช่าที่พักสำหรับการเดินทางกลับภูมิลำเนา

มาตรา ๒๖ ข้าราชการหรือลูกจ้างถึงแก่ความตาย ให้
ครอบครัวตามมาตรา ๒๔ มีสิทธิได้รับค่าพาหนะ และค่าเช่า
ที่พักเดินทางกลับภูมิลำเนาตามสิทธิของผู้ถึงแก่ความตาย แต่ถ้า
ความตายนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากความประพฤติชั่วร้ายแรง ก็ให้
เบิกได้ในอัตราขั้นต่ำที่สุด

มาตรา ๒๗ การเดินทางไปประจำการต่างสำนักงาน
ก็ดี หรือการเดินทางกลับภูมิลำเนาก็ดี ถ้ามีความจำเป็นจะนำ
ครอบครัว ไปพร้อมกับผู้เดินทางไม่ได้ให้ผู้เดินทางหรือครอบครัว
แล้วแต่กรณี เสนอรายงานแสดงเหตุผลความจำเป็นและกำหนด
เวลาที่จะเลื่อนการเดินทางต่อไปยื่นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับ

ชั้นจนถึงอธิบดี หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าสำหรับส่วนกลาง หรือ
ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือตำแหน่งที่เทียบเท่า สำหรับส่วนภูมิภาค
แต่ถ้าผู้เดินทางมีตำแหน่งเป็นอธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่แล้ว
ก็ให้เสนอผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปอีกหนึ่งชั้นผู้บังคับบัญชาที่
ได้รับรายงานมีอำนาจส่งเลื่อนการเดินทางต่อไป ได้ภายในเวลา
อันสมควร แต่อย่างช้าต้องไม่เกินหนึ่งปี นับแต่วันที่ปรากฏ
ในคำสั่งให้เดินทางหรือให้ออกจากราชการหรือวันถึงแก่ความตาย
แล้วแต่กรณี ถ้าพ้นกำหนดที่ได้รับอนุญาตแล้วจะเบิกค่าพาหนะ
และค่าเช่าที่พักมิได้

มาตรา ๒๘ ผู้เดินทางไปราชการนอกจากไปประจำ
การต่างสำนักงาน ตามมาตรา ๒๔ อาจเบิกค่าพาหนะ และ
ค่าเช่าที่พักสำหรับคนใช้ที่นำไปด้วยได้ ตามจำนวนในบัญชี ๓
ท้ายพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๒๙ ผู้เดินทางไปราชการอาจเบิกค่าระวางบรร
ทุกสิ่งของส่วนตัวได้ ตามอัตราในบัญชี ๔ ท้ายพระราชกฤษฎีกา
นี้

ในการบรรทุกให้ใช้พาหนะที่มีในท้องถิ่นนั้น ซึ่งจะพึง
หาได้ในราคาถูก และเป็นไปในทางประหยัด

มาตรา ๓๐ บรรดาสิ่งของทางราชการที่นำไปเพื่อใช้ราชการ ให้เบิกค่าระวางบรรทุกได้ตามที่จ่ายจริง

มาตรา ๓๑ ผู้เดินทางไปราชการ จะเบิกค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดที่จำเป็นต้องจ่ายเพื่อประโยชน์แก่ราชการ เช่น ค่าเครื่องเขียน ค่าใช้จ่ายในการสื่อสาร ฯลฯ ก็ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

มาตรา ๓๒ ผู้ซึ่งได้รับค่าใช้จ่ายล่วงหน้าในการเดินทางไปแล้ว ต้องออกเดินทางภายในสิบห้าวัน นับแต่วันได้รับค่าใช้จ่าย หรือภายในเวลากว่านั้นเท่าที่ได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาตามความจำเป็น แต่ต้องไม่เกินหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับค่าใช้จ่ายนั้น

ถ้าไม่ได้เดินทางตามกำหนดในวรรคก่อน ให้นำเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่ได้รับไปหักส่งคืนทันที

หมวด ๓

ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ

มาตรา ๓๓ การเดินทางไปราชการต่างประเทศ แบ่งเป็น

(๑) การเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

(๒) การเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ

การเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว ให้หมายความรวมถึงการเดินทางของผู้รับราชการประจำในต่างประเทศไปราชการชั่วคราว ณ ที่ใด ๆ ในต่างประเทศ และการเดินทางไปราชการชั่วคราวในราชอาณาจักร เฉพาะเวลาที่เดินทางอยู่นอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการไปต่างประเทศเพื่อทำงาน ฝึกงาน หรือเพื่อการอื่นใด ตามโครงการช่วยเหลือของรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ

มาตรา ๓๔ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว ได้แก่

(๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ซึ่งหมายความรวมถึงค่าเช่าที่พักด้วย

(๒) ค่าเครื่องแต่งตัว

(๓) ค่าพาหนะ

(๔) ค่ารับรอง

(๕) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

มาตรา ๓๕ ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางไปราชการต่างประเทศ

๑. แก้ไขครั้งสุดท้ายตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๔๐ แล้ว

ชั่วคราวให้เบิกได้ตามบัญชี ๕ ห้ายพระราชกฤษฎีกานี้ แต่ถ้าเป็นการเดินทางไปกับเรือรบหลวง ให้เบิกได้ทั้งอัตรา

ลูกจ้างที่ส่วนราชการในต่างประเทศ จ้างให้ไปปฏิบัติราชการในต่างประเทศ เดินทางไปราชการ ให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางได้ตามอัตราประเพณีและสภาพของท้องถิ่น ซึ่งหัวหน้าส่วนราชการในต่างประเทศ สังกัดกระทรวงการต่างประเทศจะกำหนดตามควรแก่ฐานะของลูกจ้าง แต่ต้องไม่เกินอัตราต่ำสุดในบัญชี ๕ ห้ายพระราชกฤษฎีกานี้ หรืออัตราที่สูงกว่านั้น ตามที่จะได้ขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง

ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางซึ่งรวมทั้งค่าเช่าที่พักด้วยนั้น ให้เบิกได้โดยรวมเหมาจ่ายเป็นรายวัน

มาตรา ๓๕ ทวิ การนับเวลาไปราชการ เพื่อคำนวณค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ให้นับเวลาดังแต่เวลาที่ออกเดินทางจากประเทศไทย หรือที่พักประจำในต่างประเทศ จนกลับถึงประเทศไทย หรือที่พักประจำในต่างประเทศ แล้วแต่กรณี

เวลาไปราชการยี่สิบสี่ชั่วโมงนับเป็นหนึ่งวัน เศษของวันเกินกว่าสิบสองชั่วโมงนับเป็นหนึ่งวัน

- เพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๑

ในกรณีที่มีผู้เดินทางไปราชการเกิดเจ็บป่วยขึ้นในระหว่างเดินทาง และมีความจำเป็นต้องหยุดพัก ให้นำความในมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๕ คีร์ ข้าราชการซึ่งอยู่ในตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าขึ้นไป เอกอัครราชทูตที่เป็นหัวหน้าคณะ หรือผู้เดินทางในฐานะผู้แทนไปประชุมในระดับที่ถือว่าเป็นการประชุมชั้นรัฐมนตรีขึ้นไป จะเลือกเบิกค่าเช่าที่พักเท่าที่จ่ายจริงโดยมีใบสำคัญก็ได้ แต่ในกรณีเช่นนั้นให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางไปราชการต่างประเทศได้เพียงกึ่งอัตรา

มาตรา ๓๖ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๔ ค่าเครื่องแต่งตัวสำหรับข้าราชการที่เดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว ให้เบิกได้ตามอัตราในบัญชี หักพระราชกฤษฎีกานี้ ทั้งนี้ เว้นแต่การเดินทางออกจากประเทศไทยไปราชการในประเทศพม่า ลาว กัมพูชา เวียดนามใต้ สหพันธมาลายา หรือสิงคโปร์ เป็นเวลาไม่เกินเจ็ดวัน หรือผู้ซึ่งได้รับราชการประจำในต่างประเทศอยู่แล้ว เดินทางไปราชการชั่วคราว ณ ที่ใด ๆ ก็ตาม จะเบิกจ่ายค่าเครื่องแต่งตัวมิได้

๑. เพิ่มเติมตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๒ แล้ว

มาตรา ๓๗ คำพาหนะให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง เว้นแต่การเดินทางภายในในประเทศ ถ้าจะเบิกคำพาหนะเป็นการเหมา ก็ให้เบิกได้ตามที่กระทรวงเจ้าสังกัดและสำนักงบประมาณ สำนักนายกรัฐมนตรีจะได้ตกลงกำหนดเป็นราย ๆ

มาตรา ๓๗ ทวิ ค่ารับรองและค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดให้เบิกได้ตามที่กระทรวงเจ้าสังกัดและสำนักงบประมาณ สำนักนายกรัฐมนตรี จะได้ตกลงกำหนดเป็นราย ๆ โดยให้จ่ายเป็นการเหมา

มาตรา ๓๘ การเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว จะเบิกจ่ายคำพาหนะสำหรับครอบครัวได้เฉพาะกรณี ที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ สมควรให้ครอบครัวติดตามไปด้วยเท่านั้น

มาตรา ๓๘ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการประจำ ในต่างประเทศ ได้แก่

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๑๑ แล้ว

๒ เพิ่มเติมตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๑๒ แล้ว

(๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางซึ่งหมายความรวมถึงค่า
เช่าที่พักด้วย

(๒) ค่าเครื่องแต่งตัว (๓) ค่าพาหนะ

(๔) ค่าใช้จ่ายในการขนย้ายสิ่งของส่วนตัว

มาตรา ๔๐ ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางไปราชการประจำ
ในต่างประเทศ ให้เบิกได้ตามอัตราค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางไปราชการ
ต่างประเทศชั่วคราว แต่ถ้าเป็นการเดินทางโดยเรือโดยสาร
ให้เบิกได้เพียงไม่เกินจำนวนที่จะเบิกได้ สำหรับกรณีเดินทางโดย
เครื่องบิน และให้เบิกจ่ายล่วงหน้าได้ โดยคำนวณตามจำนวน
วันที่เดินทาง

มาตรา ๔๑ ภายใต้งบบังคับแห่งมาตรา ๔๔ ค่าเครื่อง
แต่งตัว สำหรับข้าราชการที่เดินทางไปราชการประจำในต่าง
ประเทศให้เบิกได้สำหรับตนเอง และสำหรับภริยาหรือสามี
และบุตรที่จะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศด้วย ตามอัตราใน
บัญชี ๗ หัวยพระราชกฤษฎีกานี้

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๓ แล้ว

ภริยาหรือสามีและบุตร ซึ่งจะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศด้วยนั้น ถ้ามิได้ออกเดินทางภายในกำหนดเวลาหนึ่งปี นับแต่วันที่ข้าราชการซึ่งไปรับราชการประจำในต่างประเทศออกเดินทางก็ดี หรือมิได้เดินทางออกจากประเทศไทย แต่เดินทางจากประเทศใด ๆ ที่มีอากาศอยู่ในประเภทเดียวกันกับประเทศที่ข้าราชการซึ่งเดินทางไปรับราชการประจำก็ดี จะเบิกจ่ายค่าเครื่องแต่งตัวมิได้

มาตรา ๔๒ ค่าพาหนะเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง สำหรับตนเองและสำหรับภริยาหรือสามี และบุตรซึ่งจะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศ เพราะเป็นผู้อยู่ในความอุปการะและไม่มีคู่สมรส โดยจะต้องใช้ยานพาหนะที่เหมาะสม ซึ่งต้องคำนึงถึงความรวดเร็วและประหยัด

นอกจากนี้ กระทรวงเจ้าสังกัดจะอนุญาตให้เบิกค่าพาหนะเดินทางสำหรับผู้ติดตามได้ไม่เกิน ๑ คน ในกรณีที่ผู้เดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศเป็นข้าราชการ ตั้งแต่

๑ แก้อรรถาธิบายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๓๔ แล้ว

ชั้นตรีหรือมียศตั้งแต่ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือร้อย
ตำรวจตรีขึ้นไป หรือไม่เกินสองคน ในกรณีที่ผู้เดินทางไปรับ
ราชการประจำในต่างประเทศเป็นข้าราชการชั้นพิเศษ หรือมี
ยศตั้งแต่ พันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก หรือพันตำรวจ
เอก ซึ่งได้รับเงินเดือนอัตราพันเอกพิเศษ นาวาเอกพิเศษ
นาวาอากาศเอกพิเศษ หรือพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป

ภริยาหรือสามี บุตรและผู้ติดตาม ซึ่งต้องเดินทางไป
อยู่ในต่างประเทศด้วย ถ้ามิได้ออกเดินทางภายในกำหนดหนึ่ง
ปี นับแต่วันที่ข้าราชการ ซึ่งไปรับราชการประจำในต่างประเทศ
ออกเดินทาง จะเบิกค่าพาหนะมิได้ ในกรณีที่บุตรซึ่งมิได้เดิน
ทางไปจากประเทศไทย ให้เบิกค่าพาหนะได้เท่าที่จ่ายจริง แต่
ต้องไม่เกินอัตราค่าโดยสารเครื่องบินชั้นสอง จากประเทศไทยถึง
ประเทศที่ไปรับราชการประจำ

ความในสามวรรคก่อน ให้ใช้บังคับในกรณีเบิกค่า
พาหนะเดินทางกลับสำหรับตนเอง ภริยาหรือสามี หรือผู้ติดตาม
ซึ่งผู้เดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศคนหนึ่งคนใด ได้
รับอนุญาตจากกระทรวงเจ้าสังกัด ให้เบิกค่าพาหนะเดินทางไป
จากประเทศไทยเดินทางกลับประเทศไทยด้วยโดยอนุโลม สำหรับ

บุตรซึ่งได้รับคำพาหนะเดินทางไปยังต่างประเทศ และยังอยู่ในความอุปการะและไม่มีคู่สมรส หรือบุตรที่เกิดในระหว่างเวลาที่ปฏิบัติราชการประจำในต่างประเทศ ถ้ามิได้เดินทางกลับภายในกำหนดสามปี นับแต่วันที่ข้าราชการซึ่งไปรับราชการประจำในต่างประเทศเดินทางกลับ จะเบิกคำพาหนะมิได้

มาตรา ๔๓ ค่าใช้จ่ายในการขนย้ายสิ่งของส่วนตัวให้เบิกได้ตามอัตราในบัญชี ๔ ห้ายพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔๔ ผู้ที่เคยได้รับคำเครื่องแต่งตัวในการเดินทางไปราชการต่างประเทศมาแล้ว ถ้าจะต้องเดินทางไปราชการต่างประเทศอีก ให้เบิกคำเครื่องแต่งตัวได้ตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ถ้าการเดินทางไปราชการต่างประเทศครั้งใหม่^๑ จะต้องใช้เครื่องแต่งตัวต่างประเภทกับเครื่องแต่งตัวที่ใช้ ในการเดินทางครั้งก่อน หรือนับแต่วันที่เดินทางกลับถึงประเทศไทยจากการไปราชการครั้งสุดท้าย ที่ได้รับคำเครื่องแต่งตัวประเภทเดียวกัน จนถึงวันเดินทางครั้งใหม่เป็นเวลาเกินสองปี ให้เบิกได้

๑ แก้ไขตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๕ แล้ว

ตามอัตราในบัญชี ๖ หรือบัญชี ๗ หักยพระราชกฤษฎีกานี้แล้วแต่กรณี

(๒) ในกรณีผู้ซึ่งได้รับค่าเครื่องแต่งตัวในการเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราวมาแล้วไม่เกินสองปี ถ้าต้องเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ที่ต้องใช้เครื่องแต่งตัวประเภทเดียวกัน ก็ให้เบิกค่าเครื่องแต่งตัวได้ตามอัตราในบัญชี ๗ หักยพระราชกฤษฎีกานี้ หักด้วยจำนวนเงินเท่ากับค่าเครื่องแต่งตัวที่ได้รับไป สำหรับการเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๖ ในกรณีที่ได้รับค่าเครื่องแต่งตัวในการเดินทางไปราชการต่างประเทศแต่มิได้เดินทาง ให้ถือว่าวันที่ได้รับค่าเครื่องแต่งตัวนั้น เป็นวันที่เดินทางกลับถึงประเทศไทยครั้งสุดท้าย

หลักเกณฑ์การเบิกค่าเครื่องแต่งตัวดังกล่าวข้างต้น ให้ใช้กับภริยาหรือสามีและบุตรของผู้เดินทางด้วย ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีบุตรซึ่งมีอายุไม่เกินยี่สิบปีบริบูรณ์ ในวันที่บิดาหรือมารดาได้รับคำสั่งให้เดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ถ้าต้องเดินทางไปต่างประเทศอื่น หลังจากเดินทางกลับถึงประเทศไทย

ครั้งสุดท้ายเป็นเวลาเกินหนึ่งปี ก็ให้เบิกค่าเครื่องแต่งตัวได้เต็มอัตรา

มาตรา ๔๕ การโดยสารเครื่องบินในการไปราชการต่างประเทศ ให้ถือหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ชั้นหนึ่ง สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ ข้าราชการอื่นหรือลูกจ้างที่เทียบเท่า นายทหาร นายตำรวจ ซึ่งมียศตั้งแต่ พันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก และพันตำรวจเอก ซึ่งได้รับเงินเดือนอัตรา พันเอกพิเศษ นาวาเอกพิเศษ นาวาอากาศเอกพิเศษ และพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป ข้าราชการหรือลูกจ้างสังกัดกระทรวงกลาโหม หรือกรมตำรวจซึ่งเป็นพลเรือน และได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างในอัตราเดียวกับนายทหารหรือนายตำรวจซึ่งมียศดังกล่าว คู่สมรสและบุตรของข้าราชการหรือลูกจ้างดังกล่าว

(๒) ชั้นสอง สำหรับบุคคลนอกจากที่กล่าวใน (๑)

มาตรา ๔๖ การเดินทางไปราชการต่างประเทศทั้งไปชั่วคราว หรือไปรับราชการประจำ เมื่อผู้เดินทางได้รับเงินค่า

๑ แก้ไขครั้งสุดท้ายสุดตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๑๓ แล้ว

ให้จ่ายไปแล้ว ถ้าไม่ได้เดินทางภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วัน
รับเงินจากเจ้าสังกัด ให้นำเงินที่ได้รับไปแล้วทั้งสิ้นส่งคืนเจ้า
สังกัดหรือผู้จ่ายเงินทันที เว้นแต่ค่าเครื่องแต่งตัวในกรณีที่ทาง
ราชการสั่งงดการเดินทาง ถ้าผู้เดินทางได้จ่ายไปแล้วหรือมีข้อ
ผูกพันที่จะต้องจ่ายโดยสุจริต และมีคำรับรองเป็นหลักฐานก็ไม่
ต้องส่งคืน

มาตรา ๔๗ ในกรณีที่ข้าราชการผู้ใดกำลังใช้หรือมี
สิทธิที่จะใช้สิทธิใด ๆ ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่า
พาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง พุทธศักราช ๒๔๗๔ อยู่แล้ว ใน
วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิเลือก
ใช้สิทธินั้น ๆ ได้ โดยให้ถือว่าพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่า
พาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง พุทธศักราช ๒๔๗๔ ยังคงใช้
บังคับอยู่สำหรับกรณีเช่นนั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๖ ตอนที่ ๓๔ วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๔)

(๑) เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร และไปราชการในต่างประเทศตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะ และเบี้ยเลี้ยงเดินทางที่ใช้อยู่ในเวลานี้ ยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน จึงสมควรปรับปรุงอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเสียใหม่

(๒) เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ คือ เนื่องจากหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ และอัตราค่าใช้จ่ายตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๐๔ ยังไม่เหมาะสมอยู่บางประการ จึงจำเป็นต้องแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

(๓) เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๔ คือ เนื่องจากหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการยังไม่เหมาะสมอยู่บางประการ จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

บัญชี ๑

อัตราค่าเบยเลงเคินทางไปราชการในราชอาณาจักร

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	วันและ บาท
๗๕๐ บาท หรือต่ำกว่า สูงกว่า ๗๕๐ บาท ถึง ๑,๒๐๐ บาท สูงกว่า ๑,๒๐๐ บาท ถึง ๒,๖๕๐ บาท สูงกว่า ๒,๖๕๐ บาท ถึง ๔,๓๐๐ บาท สูงกว่า ๔,๓๐๐ บาท	๑๖ ๒๒ ๒๔ ๓๔ ๔๒

บัญชี ๒

อัตราค่าเช่าที่พัก

ผู้ได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือยศ แล้วแต่กรณี	ไม่เกินวันละบาท
ตั้งแต่ ๗๕๐ บาทลงมา หรือพลทหาร พลตำรวจ นายทหารชั้นประทวน นายตำรวจชั้นประทวน	๓๐
สูงกว่า ๗๕๐ บาท ถึง ๑,๒๐๐ บาท หรือนายทหาร นายตำรวจชั้นมัธยมตรี ร้อยตรี เรืออากาศตรี ร้อยตำรวจตรี ร้อยโท เรือโท เรืออากาศโท ร้อยตำรวจโท	๔๐
สูงกว่า ๑,๒๐๐ บาท ถึง ๒,๖๕๐ บาท หรือนายทหาร นายตำรวจชั้นมัธยมตรี ร้อยเอก เรืออากาศเอก ร้อยตำรวจเอก พันตรี นาวาตรี นาวาอากาศตรี พันตำรวจตรี	๖๐

ผู้ได้รับเงินเดือน คำจ้าง หรือยศ แล้วแต่กรณี	ไม่เกินวันละบาท
สูงกว่า ๒,๖๕๐ บาท ถึง ๔,๓๐๐ บาท หรือนายทหาร นายตำรวจ ซึ่งยศพันโท นาวาโท นาวาอากาศโท พันตำรวจโท พันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก พันตำรวจเอก	๔๐
สูงกว่า ๔,๓๐๐ บาท หรือนายทหาร นายตำรวจ ซึ่งยศตั้งแต่ พันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก พันตำรวจเอก ซึ่งได้รับเงินเดือน อัตราพันเอกพิเศษ นาวาเอกพิเศษ นาวาอากาศเอกพิเศษ หรือพัน ตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป	๑๐๐
สำหรับข้าราชการหรือลูกจ้างสังกัดกระทรวงกลาโหม หรือกรม ตำรวจ ซึ่งเป็นพลเรือน ให้เบิกตามเงินเดือนในยศของข้าราชการ ทหาร หรือตำรวจ	

หมายเหตุ บัญชี ๒ นั้น เป็นบัญชีที่ได้แก้ไขแล้ว โดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่าย
ในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๗

บัญชี ๓

จำนวนคนใช้ส่วนตัว

ผู้เดินทางไปราชการในราชอาณาจักร จะนำคนใช้ไปด้วยได้ตามอัตราเงินเดือน หรือค่าจ้าง ดังต่อไปนี้

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	ไปราชการ ประจำการต่างสำนัก อัตราคนใช้ไม่เกิน	ไปราชการชั่วคราว อัตราคนใช้ไม่เกิน
ต่ำกว่า ๔๐๐ บาท	๑ คน	—
ตั้งแต่ ๔๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑,๔๐๐ บาท	๒ คน	๑ คน
ตั้งแต่ ๑,๔๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๔,๐๐๐ บาท	๓ คน	๑ คน
ตั้งแต่ ๔,๐๐๐ บาท ขึ้นไป	๔ คน	๒ คน

คำอธิบายบัญชี ๓

ความในบัญชีนี้อาจจะเกิดปัญหาว่า

๑. ผู้ซึ่งได้รับเงินเดือน ๑,๕๐๐ บาท เดินทางไป
รับราชการประจำต่างสำนักงาน จะเบิกค่า
พาหนะสำหรับคนใช้ได้ ๒ หรือ ๓ คน
๒. ผู้ที่ได้รับเงินเดือน ๔,๐๐๐ บาท เดินทางไป
รับราชการประจำต่างสำนักงาน จะเบิกค่า
พาหนะสำหรับคนใช้ได้ ๓ หรือ ๔ คน

เจตนาแท้จริงมุ่งหมายให้ผู้ซึ่งได้รับเงินเดือน ๑,๕๐๐ บาท

และ ๔,๐๐๐ บาท นำคนใช้ติดตัวไปราชการประจำต่าง
สำนักงานได้ ๓ และ ๔ คนตามลำดับ ฉะนั้น คำว่า “ไม่เกิน”
ในบัญชีนี้ที่ถูกต้องจะเป็นคำว่า “ไม่ถึง” แต่เนื่องจากความผิดพลาดในการยกวาง จึงทำให้ตีความได้เป็น ๒ นัย อย่างไรก็ตาม การตีความให้ได้ในอัตราขั้นสูงจึงเป็นการถูกต้องตามหลักของการตีความ และตรงตามเจตนาของพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้

บัญชี ๕

อัตราระวางบรรหมกนย้ายสิ่งของส่วนตัว

สำหรับข้าราชการเดินทางไปราชการภายในราชอาณาจักร

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	อัตรา ก.	อัตรา ข.
ตั้งแต่ ๒,๖๐๐ บาท ขึ้นไป	น้ำหนักไม่เกิน ๓,๐๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๑๕ ม. ^๓	น้ำหนักไม่เกิน ๔๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๒ ม. ^๓
ตั้งแต่ ๑,๗๕๐ บาท ขึ้นไป	น้ำหนักไม่เกิน ๒,๐๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๑๐ ม. ^๓	น้ำหนักไม่เกิน ๓๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๑.๕ ม. ^๓
ตั้งแต่ ๗๕๐ บาท ขึ้นไป	น้ำหนักไม่เกิน ๑,๒๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๖ ม. ^๓	น้ำหนักไม่เกิน ๒๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๑ ม. ^๓
ต่ำกว่า ๗๕๐ บาท ลงมา	น้ำหนักไม่เกิน ๖๐๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๓ ม. ^๓	น้ำหนักไม่เกิน ๔๐ กก. และ ปริมาณต้องไม่เกิน ๐.๔ ม. ^๓

๑ บัญชีที่ ๕ นี้ เป็นบัญชีที่ได้แก้ไขแล้ว โดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๔

หมายเหตุ

๑. อัตรา ก. กรณีเดินทางไปประจำการต่างสำนักงาน
อัตรา ข. กรณีเดินทางไปราชการชั่วคราวแรมคืน
๒. หลักเกณฑ์การคำนวณปริมาณบรรทุกของยานพาหนะขนส่งบางประเภท

รถยนต์บรรทุก ๑ คัน มีปริมาตร ๖ ม.^๓ ในกรณีเดินทางไปประจำต่างสำนักงาน ถ้าผู้เดินทาง ได้รับอัตราระวางบรรทุกต่ำกว่าหนึ่งตัน ให้ได้รับอัตราระวางบรรทุกหนึ่งตัน และในกรณีที่ได้รับเกินหนึ่งตันโดยมีเศษ ให้ถือเศษที่เกินนั้นเป็นอีกหนึ่งตัน

—เรือบรรทุกขนาด ๑ ทาบ ๑ ลำ มีปริมาตร ๐.๔๕ ม.^๓

- ยานพาหนะสำหรับบรรทุกคนโดยสาร มีปริมาตร ๐๑.๕ ม.^๓ คือน้ำหนักบรรทุกผู้โดยสาร ๑ คน
 - ผู้ซึ่งอยู่ในข่ายที่จะขนย้ายสิ่งของส่วนตัว ในอัตรา น้ำหนักตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กก. และ ปริมาตรตั้งแต่ ๑๐ ม.^๓ ขึ้นไป ถ้าต้องการขนย้ายเหมาตู้รถไฟ (ต.ญ.) ทางรถไฟก่อนุญาตให้เหมาตู้รถไฟได้ไม่เกินหนึ่งคัน
๓. หลักเกณฑ์การคำนวณน้ำหนักบรรทุก ของยานพาหนะบางประเภท
- เกวียน ๑ เล่ม บรรทุกได้ ๓๐๐ กก.
 - ช้าง ๑ เชือก บรรทุกได้ ๖๐ กก.
 - ม้าต่าง หรือโคต่าง ๑ ตัว บรรทุกได้ ๕๐ กก.
 - ลาต่าง ๑ ตัว บรรทุกได้ ๖๐ กก.
 - คนหาบหาม ๑ คน บรรทุกได้ ๑๕ กก.

บัญชี ๕

อัตราค่าเบญเณงเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง		ประเภท ก. ดอลลาร์ สหรัฐอเมริกา ต่อวัน	ประเภท ข. ดอลลาร์ สหรัฐอเมริกา ต่อวัน	ประเภท ค. ดอลลาร์ สหรัฐอเมริกา ต่อวัน
ต่ำกว่า ๒,๖๕๐ บาท		๑๔	๑๕	๑๒
ตั้งแต่ ๒,๖๕๐ บาท แต่ไม่ถึง ๔,๓๐๐ บาท		๒๒	๑๕	๑๕
ตั้งแต่ ๔,๓๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๕,๖๐๐ บาท		๒๖	๒๒	๑๔
ตั้งแต่ ๕,๖๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๗,๖๕๐ บาท		๓๐	๒๖	๒๒
ตั้งแต่ ๗,๖๕๐ บาท ขึ้นไป		๓๖	๓๐	๒๖

หมายเหตุ ๑. ประเภท ก. หมายถึง ประเทศในทวีปยุโรป
อเมริกาเหนือ และ ใต้ และ
ประเทศฟิลิปปินส์

ประเภท ข. หมายถึง ประเทศนอกจาก
ที่กล่าวไว้ในประเภท ก. และ ค.

ประเภท ค. หมายถึง ประเทศพม่า
ลาว กัมพูชา เวียดนามใต้
สหพันธรัฐมาลายาและสิงคโปร์

๒. ในกรณีที่มีเหตุพิเศษ เนื่องจากสถานการณ์
ในบางประเทศเปลี่ยนแปลง ให้กระทรวง
การคลังมีอำนาจสั่งให้ได้รับอัตรา ในประเภท
ใดตามความเหมาะสมได้

๓. ในกรณีที่มีเหตุพิเศษ หรือเพื่อความสะดวกแก่
ผู้เดินทาง กระทรวงการคลังจะจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง
เดินทางเป็นตราสกุลอื่น ที่มีมูลค่าเทียบเท่า
อัตราในบัญชีนี้ได้

บัญชี ๖

อัตราค่าเครื่องแต่งตัวไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
ต่ำกว่า ๒,๖๕๐ บาท	๔,๐๐๐ บาท	๒,๔๐๐ บาท
ตั้งแต่ ๒,๖๕๐ บาท ขึ้นไป	๕,๐๐๐ บาท	๓,๒๐๐ บาท

๑๘

* บัญชี ๖ นี้ เป็นบัญชีที่ได้แก้ไขแล้ว โดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๕

หมายเหตุ ๑. ประเภท ก. หมายถึงประเทศที่มีอากาศหนาวตามที่กระทรวงการคลังกำหนด
ประเภท ข. หมายถึงประเทศในเขตร้อน

๒. สำหรับผู้ที่จำเป็น ต้องแต่งเครื่องบินให้ได้รับเพิ่ม
 อีกร้อยละ ๓๐ ของอัตรา ถ้าต้องไปในฐานะ
 ผู้แทนของรัฐบาลซึ่งเป็นแขกของรัฐบาลต่างประเทศ
 ให้ได้รับเพิ่มอีกร้อยละ ๖๐ ของอัตรา
๓. ผู้เดินทางไปราชการ ในประเทศที่มีอากาศยาน
 และอากาศยานในคราวเดียวกัน ให้เบิกค่าเครื่อง
 แต่งตัวประเภท ก. ได้อย่างเดียว

บัญชี ๗

อัตราค่าครองแคงตัวไปราชการประจำในต่างประเทศ

อันดับ	ตำแหน่ง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
๑	เอกอัครราชทูต หรืออัครราชทูตเป็นหัวหน้าคณะ ภริยา หรือ สาม บุตรคนละ	๒๕,๐๐๐ บาท ๑๑,๐๐๐ บาท ๓,๙๐๐ บาท	๑๕,๐๐๐ บาท ๘,๐๐๐ บาท ๒๖,๐๐ บาท

๑๑

บัญชี ๗ มี เป็นบัญชีที่ได้แก้ไขแล้ว โดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๒๐

ฉบับ	ตำแหน่ง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
๒	ข้าราชการที่ไม่เป็นหัวหน้าคณะ หรือข้าราชการ ที่ปรึกษา ที่ปรึกษา ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร เลขา- นการเอก หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า ภริยา หรือ สามี บุตรคนและ เอกอัครราชทูต อัครราชทูตเป็นหัวหน้าคณะ อัครราชทูตที่ปรึกษา หรือที่ปรึกษา เลขาธิการเอก กงสุลใหญ่ หรือกงสุล ผู้ใดมีความจำเป็นต่อการใช้	๑๗,๐๐๐ บาท ๑๐,๐๐๐ บาท ๓,๓๐๐ บาท	๑๑,๐๐๐ บาท ๖,๕๐๐ บาท ๒,๒๐๐ บาท

อันดับ	ตำแหน่ง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
	เครื่องราตรัสโมสร (White tie) หรือเครื่องแต่งตัว (Morning coat) เพราะมีหน้าที่ต้องเข้างานพิธีต่าง ๆ และตามประเพณีของประเทศนั้น จำต้องแต่งตัวตามแบบเช่นนั้น รู้หมดว่าถ้าการระหวางการต่างประเทศ จะอนุมัติให้เบิกค่า เครื่องแต่งตัวดังกล่าวอย่างละหนึ่งชุด เพิ่มขึ้นอีกค่าหากก็ได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ต้องไม่เกินชุดละ ๔,๐๐๐ บาท เลขานุการโท เลขานุการตรี ประจำสถานทูต		

อันดับ	ตำแหน่ง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
๔	รองผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร หรือตำแหน่งเทียบเท่า	๑๔,๐๐๐ บาท	๑๑,๐๐๐ บาท
	ภริยา หรือ สามี	๕,๐๐๐ บาท	๔,๕๐๐ บาท
	บุตรคนละ	๓,๐๐๐ บาท	๒,๑๐๐ บาท
	นายเวรหรือเสมียนหรือตำแหน่งเทียบเท่า	๑๑,๐๐๐ บาท	๗,๐๐๐ บาท
	ภริยา หรือ สามี	๖,๐๐๐ บาท	๓,๐๐๐ บาท
	บุตรคนละ	๒,๐๐๐ บาท	๑,๓๐๐ บาท

๑๕

หมายเหตุ ๑. ประเภท ก. หมายความว่าถึงประเทศในเขตพรมอากาศหนาวตามที่กระทรวงการคลังกำหนด

ประเภท ข. หมายความว่าถึงประเทศนอกจากประเภท ก.

อัตราในบัญชีแนบอัตราย่อยเพิ่มเติมแล้วแต่กรณีดังกล่าวในวรรคสองของฉบับ ๒

บัญชี ๘

อัตราพระราชบัญญัติสงเคราะห์สำหรับข้าราชการ ไปประจำในต่างประเทศ

ชั้น	น้ำหนัก (เท่าที่จ่ายจริง)	ค่าบรรจของ (เหมาจ่าย)	
		เหมาไป	เหมากลับ
๑.	ไม่เกิน ๔,๐๐๐ กก.	๒,๐๐๐ บาท	๒,๐๐๐ บาท
๒.	ไม่เกิน ๓,๐๐๐ กก.	๑,๖๐๐ บาท	๑,๖๐๐ บาท
๓.	ไม่เกิน ๒,๕๐๐ กก.	๑๒,๐๐ บาท	๑,๒๐๐ บาท
๔.	ไม่เกิน ๒,๐๐๐ กก.	๑,๐๐๐ บาท	๑,๐๐๐ บาท
๕.	ไม่เกิน ๑,๕๐๐ กก.	๘๐๐ บาท	๘๐๐ บาท
๖.	ไม่เกิน ๘๐๐ กก.	๖๐๐ บาท	๖๐๐ บาท

บัญชี ๘ มี เป็นบัญชีที่ได้แก้ไขแล้ว โดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๒๐

- หมายเหตุ ๑. อัตราระวางบรรทุกตามบัญชีนี้ ไม่นอนุญาตให้
บรรทุกรถยนต์ส่วนตัว
๒. ชั้น ๑ สำหรับข้าราชการตำแหน่งเอกอัคร-
ราชทูต หรืออัครราชทูตที่เป็น
หัวหน้าคณะ
- ชั้น ๒ สำหรับข้าราชการตำแหน่งอัครราช-
ทูตผู้ชำนาญเต็ม
- ชั้น ๓ สำหรับข้าราชการตำแหน่งอัครราช-
ทูตที่ปรึกษา ที่ปรึกษา เลขานุการ
เอก ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร หรือ
ตำแหน่งที่เทียบเท่า
- ชั้น ๔ สำหรับข้าราชการตำแหน่งเลขานุการ
โท เลขานุการตรี รองผู้ช่วยทูต ฝ่าย
ทหาร หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า
- ชั้น ๕ สำหรับข้าราชการตำแหน่ง ผู้ช่วย
เลขานุการ หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า
- ชั้น ๖ สำหรับ ข้าราชการ ตำแหน่ง เสมียน
หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า

๓. ข้าราชการผู้ใดมีคู่สมรสเดินทางไปด้วย ให้มีสิทธิได้รับน้ำหนักร และค่าบรรจุของเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ ๓๐
๔. ข้าราชการผู้ใดมีบุตรเดินทางไปด้วย ให้มีสิทธิได้รับน้ำหนักร และค่าบรรจุของเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ ๑๐ ต่อบุตร ๑ คน แต่เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินร้อยละ ๔๐
๕. การขนส่งตามบัญชีนี้ต้องขนส่งทางบก และทางน้ำ

ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเดินทาง
โดยรถไฟประเภทเร็ว รถด่วน รถนอน
หรือรถปรับอากาศ พ.ศ. ๒๕๐๔

เพื่ออนุวัติตามความในมาตรา ๒๑ วรรคท้ายแห่ง
พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่า
ใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๔
กระทรวงการคลังวางระเบียบว่าด้วยการเดินทางโดยรถไฟประเภท
เร็ว รถด่วน รถนอน หรือรถปรับอากาศ ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกหนังสือกระทรวงการคลังที่เกี่ยวข้อง หรือ
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์ การเบิกค่าธรรมเนียมรถนอน และ
รถปรับอากาศในการเดินทางโดยรถไฟเสียทั้งสิ้น

ข้อ ๒ ผู้เดินทางไปราชการจะเดินทางโดยรถไฟ ประเภท
เร็วได้ทุกกรณี

เวียนให้ทราบโดยหนังสือกระทรวงการคลังที่ ก.ค. ๐๕๒๐/๑๑๖๔๐ ลงวันที่
๒๔ พฤษภาคม ๒๕๐๔ และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔

ข้อ ๓. ผู้เดินทางไปราชการจะเดินทางโดยรถไฟ ประเภทรถด่วนได้เฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้เดินทางมี สิทธิเดินทางโดย รถไฟ ชั้นหนึ่ง ตามมาตรา ๒๑ (๑) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการ เดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ อยู่แล้ว

(๒) เป็นการเดินที่ต้องค้างคืน หรือต้องอยู่ในรถไฟไม่น้อยกว่าสามชั่วโมงในระหว่าง เวลา ๒๑.๐๐ น. ถึง ๗.๐๐ น. ของวันใหม่

(๓) มีราชการจำเป็นและเร่งด่วน

(๔) เป็นการเดินทางร่วมกับผู้เดินทางไปราชการ ตาม (๑)

ข้อ ๔. ภายใต้บังคับแห่งข้อ ๖ ผู้เดินทางไปราชการ ดังต่อไปนี้ จะเดินทางโดยรถไฟในรถนอนเอก หรือรถนอนโท ก็ได้

(๑) นายทหาร นายตำรวจ ซึ่งมียศตั้งแต่ พันตรี นาวาตรี นาวอากาศตรี และ พันตำรวจตรีขึ้นไป

(๒) ข้าราชการ หรือลูกจ้างสังกัดกระทรวงกลา-
โหม หรือกรมตำรวจซึ่งเป็นพลเรือน และได้รับเงินเดือน หรือ
ค่าจ้างในอัตราเดียวกับนายทหาร หรือนายตำรวจที่กล่าวใน (๑)

(๓) ข้าราชการพลเรือน (ยกเว้นข้าราชการ
ตำรวจ) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ ขั-
วราชการมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของทางราชการ ซึ่งได้รับ
เงินเดือนหรือค่าจ้างตั้งแต่เดือนละ ๑,๗๕๐ บาท ขึ้นไป

(๔) ผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่เลขานุการ ในระหว่าง
เดินทางกับผู้บังคับบัญชาในตำแหน่งตั้งแต่รองอธิบดีขึ้นไป หรือ
ตำแหน่งที่เทียบเท่า หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่เกินหนึ่งคน
ถ้าผู้บังคับบัญชาเดินทางโดยรถไฟในรถนอน

(๕) ผู้มีหน้าที่นำแขกเมืองเดินทาง หรือผู้
หน้าที่ต้องปฏิบัติงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศใน การเดิน
ทาง ถ้าแขกเมืองหรือเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศนั้นเดินทางโดย
รถไฟในรถนอน

(๖) คู่สมรส บุตร บิดามารดาของผู้เดินทาง
หรือบิดามารดาของคู่สมรสของผู้เดินทางตาม (๑) (๒) และ (๓)

ข้อ ๕ ภายใต้บังคับแห่งข้อ ๖ ผู้เดินทางไปราชการ
ดังต่อไปนี้ จะเดินทางโดยรถไฟในรถนอนโทก็ได้

(๑) นายทหาร นายตำรวจ ซึ่งมียศชั้นนายร้อย
นายเรือ นายเรืออากาศ และนายร้อยตำรวจ

(๒) ข้าราชการหรือลูกจ้างสังกัดกระทรวงกลาโหม
หรือกรมตำรวจซึ่งเป็นพลเรือน และได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง
ในอัตราเดียวกับนายทหารหรือนายตำรวจตามที่กล่าวใน (๑)

(๓) ข้าราชการพลเรือน (ยกเว้นข้าราชการตำรวจ)
ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการ
มหาวิทยาลัย และลูกจ้างของทางราชการซึ่งได้รับเงินเดือน หรือ
ค่าจ้างตั้งแต่เดือนละ ๗๕๐ บาท ขึ้นไป

(๔) คู่สมรส บุตร บิดามารดาของผู้เดินทาง หรือ
บิดามารดาของคู่สมรสของผู้เดินทางตาม (๑)(๒) และ (๓)

ข้อ ๖. การเดินทางโดยรถไฟ ผู้เดินทางไปราชการจะ
โดยสารในรถนอนเอก หรือรถนอนโทได้เฉพาะกรณีที่ต้องอยู่ใน
รถไฟไม่น้อยกว่าสามชั่วโมง ในระหว่างเวลา ๒๐.๐๐ น. ถึง
๗.๐๐ น. ของวันใหม่

ข้อ ๗. ผู้เดินทางไปราชการตามที่กล่าวในข้อ ๔ และ
ข้อ ๕ จะเบิกค่าธรรมเนียมรถปรับอากาศแทนค่าธรรมเนียม
รถนอนโทหรือรถนอนเอกก็ได้

ข้อ ๘ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่พระราชกฤษฎีกาว่า
ด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๔
ใช้บังคับเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๐๔

สุนทร หงส์ลดารมภ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เรื่อง ระเบียบการเดินทางโดยเครื่องบินไปราชการ
ของข้าราชการในราชอาณาจักร

ด้วยกระทรวงการคลังได้พิจารณา เห็นสมควรแก้ไข
ระเบียบการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร โดยเครื่องบิน
ของข้าราชการ จึงให้ยกเลิกคำสั่งแผนกคลังเรื่อง ระเบียบให้
ข้าราชการเดินทางโดยเครื่องบินที่ ๑๒๙๗๐/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๓๐
มีนาคม ๒๕๐๒ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

๑. การเดินทางโดยเครื่องบินของข้าราชการ และ
ลูกจ้างของราชการ ซึ่งต้องปฏิบัติราชการเป็นการชั่วคราว ให้
กระทำได้ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(ก) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอก ข้าราชการ

*แก้ไขเพิ่มเติมตามคำสั่งแผนกคลังที่ ๕๖๓๔/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม
๒๕๐๓ หนังสือเวียนของกระทรวงการคลังที่ ๕๖๓๗๓๑-๒/๒๕๐๓ ลงวันที่
๒๘ ธันวาคม ๒๕๐๓ แล้ว

อื่น หรือลูกจ้าง ซึ่งได้รับเงินเดือนเทียบเท่า เดินทางโดย
เครื่องบินได้โดยไม่ต้องขออนุมัติจากผู้บังคับบัญชา

(ข) ข้าราชการพลเรือนต่ำกว่าชั้นเอก ข้าราชการ
อื่น หรือลูกจ้าง ซึ่งได้รับเงินเดือนเทียบเท่า เดินทางโดย
เครื่องบินได้โดยอนุมัติของหัวหน้ากรม หรือผู้ว่าราชการจังหวัด
แล้วแต่กรณีในกรณีที่ไม่ได้รับอนุมัติ ถ้าประสงค์จะเดินทางโดย
เครื่องบินก็ให้เดินทางได้ แต่จะเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทาง
โดยเครื่องบินได้เพียงไม่เกินค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ภาคพื้นดิน
ในระยะเวลาเดียวกัน โดยแสดงค่าใช้จ่ายในการเดินทางภาคพื้นดิน
ประกอบใบสำคัญค่าโดยสารเครื่องบิน

เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการปฏิบัติราชการ หัวหน้า
กรมจะมอบอำนาจการอนุมัติตาม (ข) ให้แก่หัวหน้าหน่วยงาน
ที่สังกัดในส่วนกลางแต่มีสำนักงานอยู่ในส่วนภูมิภาค เป็นผู้อนุมัติ
แทนในหน่วยงานนั้นก็ได้

๒. ข้าราชการผู้ใดต้องย้ายไปประจำการต่างสำนักงาน
จะเดินทางโดยเครื่องบินก็ได้ โดยอนุมัติของหัวหน้ากรมหรือผู้ว่า
ราชการจังหวัดก่อน แล้วแต่กรณี แต่จะเบิกค่าขนย้ายสิ่งของ
เครื่องใช้ในครอบครัวโดยทางเครื่องบินมิได้

การเดินทางโดยเครื่องบินตามความในวรรคก่อน ให้
กระทำได้เฉพาะบุคคลในครอบครัว ตามที่กำหนดไว้ในพระราช
กฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง

๓. ในกรณีที่จะนำคนไข้ไปโดยเครื่องบินด้วยนั้น ถ้า
ค่าโดยสาร เครื่องบิน สูงกว่าค่าใช้จ่ายในการ เดินทาง ภาคพื้นดิน
ให้เบิกค่าใช้จ่ายใน การเดินทางได้ เพียงไม่เกินค่าใช้จ่ายในการ
เดินทางภาคพื้นดินในระยะเดียวกัน โดยแสดงค่าใช้จ่ายในการ
เดินทางภาคพื้นดินประกอบใบสำคัญค่าโดยสารเครื่องบินด้วย

๔. ในการเดินทางโดยเครื่องบินนั้น ให้เบิกค่าพาหนะ
สำหรับภาคพื้นดินได้เฉพาะจากที่พัก หรือสำนักงานถึงที่ทำการ
ของบริษัทการบิน และจากที่ทำการบริษัทการบินถึงที่พัก หรือ
สำนักงานเท่านั้น เพราะบริษัทการบินมีรถโดยสาร รับส่งระหว่าง
สนามบินและที่ทำการบริษัทให้อยู่แล้ว

๕. ให้ นำสิ่งของ ส่วนตัว ติดตัวไปได้เพียง เท่า จำนวน
น้ำหนักที่กำหนดไว้ ในระเบียบของบริษัทการบินเท่านั้น

๖. การเดินทางโดยเครื่องบิน จะต้องเป็นทางสั้นหรือ
ทางตรง ซึ่งจะไปถึงที่มุ่งหมายโดยเร็วที่สุด และให้เป็นไปใน

ทางประหยัค แต่ให้ถือความสำเร็จประโยชน์ของราชการเป็น
สำคัญ

กระทรวงการคลัง

ตั้ง ณ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๐๓

สุนทร หงส์ลดารมภ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าอาหาร

ทำการนอกเวลา

ที่ กค. ๐๕๐๒/ว. ๒๓๔๘๓

กระทรวงการคลัง

๑ ตุลาคม ๒๕๐๔

เรื่อง การจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลา

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค. ๐๕๐๒/๒๔๖๗๓
ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๐๓

ด้วยกระทรวงการคลัง เห็นสมควร ปรับปรุง หลักเกณฑ์
การจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลาเสียใหม่ จึงให้ยกเลิก
หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลาที่กำหนด ไว้ตาม
หนังสือที่อ้างถึงและให้ปฏิบัติในเรื่องนี้ดังต่อไปนี้

๑. ให้ผู้มีตำแหน่งต่อไปนี้ มีอำนาจอนุมัติให้ข้าราชการ
อยู่ปฏิบัติงานนอกเวลาทำการปกติและสั่งจ่ายค่าอาหารทำการนอก
เวลาได้ คือ

๑.๑ ให้หัวหน้าส่วนราชการเจ้าของงบประมาณ
สำหรับส่วนกลางมีอำนาจอนุมัติและสั่งจ่ายค่าอาหารทำการนอก

เวลาได้เท่าที่จำเป็น ภายในวงเงินงบประมาณประเภทค่าอาหาร
ทำการนอกเวลาที่ได้รับอนุมัติจากสำนักงบประมาณ

๑.๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับส่วนภูมิภาค
มีอำนาจอนุมัติและสั่งจ่ายค่าอาหารทำการนอกเวลาได้ภายในวง-
เงินจัดสรรของแต่ละแผนการที่โอนไปตั้งจ่ายทางจังหวัด

๒. การอนุมัติให้ข้าราชการปฏิบัติงานนอกเวลาทำราชการ
การ ให้ถือเกณฑ์ ดังนี้

๒.๑ เป็นงานที่มีความจำเป็นและเร่งด่วนเป็นพิเศษ
ซึ่งถ้าไม่อยู่ปฏิบัติราชการนอกเวลาทำการปกติจะเกิดผลเสียหาย
แก่ราชการ และต้องเป็นงานที่ข้าราชการผู้นั้นปฏิบัติอยู่ในเวลา
ราชการปกติ หรือ

๒.๒ เป็นการรับรองชาวต่างประเทศ ซึ่งข้าราชการ
การจะต้องอยู่เป็นเจ้าหน้าที่ด้วย

๓. ข้าราชการผู้อยู่ปฏิบัติราชการนอกเวลาทำการปกติ
หรือในวันหยุดราชการเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๔ ชั่วโมง
มีสิทธิได้รับค่าอาหารทำการนอกเวลาดังนี้

๓.๑ ผู้ได้รับเงินเดือนตั้งแต่ ๗๕๐ บาทขึ้นไป วัน
ละ ๒๐ บาท

๓.๒ ผู้ได้รับเงินเดือนต่ำกว่า ๗๕๐ บาท วันละ
๑๐ บาท

๔. ข้าราชการผู้อยู่ปฏิบัติราชการในวันหยุดราชการ
เต็มวันทำการปกติ มีสิทธิได้รับเงินค่าอาหารทำการนอกเวลาดังนี้

๔.๑ ผู้ได้รับเงินเดือนตั้งแต่ ๗๕๐ บาทขึ้นไป วัน
ละ ๒๕ บาท

๔.๒ ผู้ได้รับเงินเดือนต่ำกว่า ๗๕๐ บาท วันละ
๑๕ บาท

๕. ในวันหนึ่ง ให้ข้าราชการมีสิทธิ ได้รับเงินค่าอาหาร
ทำการนอกเวลาได้เพียงครั้งเดียว

๖. การจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลานอกเหนือจาก
ที่กำหนดในหลักเกณฑ์นี้ ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงการ
คลังก่อน

ทั้งนี้ ขอให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๑. ใช้ดุลพินิจในการ
อนุมัติ และส่งจ่ายให้เป็นไปโดยประหยัดและเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดปฏิบัติตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๘
เป็นต้นไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) บุญมา วงศ์สวรรค์

(นายบุญมา วงศ์สวรรค์)

ปลัดกระทรวงการคลัง

กองระบบบัญชีและการคลัง

กรมบัญชีกลาง

**ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการให้ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ
ลาไปศึกษาต่อภายในประเทศ**

พ.ศ. ๒๕๐๘

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาเห็นสมควรสนับสนุนให้ข้าราชการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้เลื่อนวิทยฐานะ สูงขึ้น โดยเปิดโอกาสให้ลาไปศึกษาต่อ ณ สถานศึกษาภายในประเทศ จึงให้วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการให้ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการลาไปศึกษาต่อภายในประเทศ พ.ศ. ๒๕๐๘”

ข้อ ๒. ข้าราชการ ที่จะ มีสิทธิ ลาไป ศึกษา ต่อ ภายใน ประเทศ ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

๒.๑ มีอายุไม่เกิน ๔๕ ปี นับถึงวันที่ ๑ เมษายน ของปีที่จะเข้าศึกษา

๒.๒ ปฏิบัติราชการมาด้วยดี มีความประพฤติเรียบร้อย

๒.๓ มีคุณสมบัติและ^{ดี}พันความ^{รู้} ตามระเบียบที่สถานศึกษา^{นั้น} ๆ กำหนดไว้

๒.๔ รับราชการติดต่อกันมา ไม่น้อยกว่า ๒๔ เดือน นับถึงวันประกาศรับสมัคร และจะต้องได้รับการพิจารณาอนุญาตจากกรมเจ้าสังกัด

ข้อ ๓. ข้าราชการที่เคยได้รับอนุญาตให้ลาเข้าศึกษาต่อภายในประเทศมาแล้ว จะลาศึกษาต่ออีก ต้องกลับไปปฏิบัติราชการเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒๔ เดือน นับถึงวันประกาศรับสมัคร

ข้อ ๔. การกำหนดจำนวนให้ข้าราชการลาไปศึกษาต่อภายในประเทศทุก ๆ ปี ของแต่ละกรมให้เป็นไปตามจำนวนที่กรมเจ้าสังกัดเสนอขออนุมัติต่อกระทรวงศึกษาธิการ และให้กรมประกาศให้ข้าราชการในสังกัดทราบไว้ก่อน มีการประกาศรับสมัคร

ข้อ ๕. ข้าราชการที่มีสิทธิลาไปศึกษาต่อ ต้องยื่นขอสมัครสอบคัดเลือกหรือคัดเลือกต่อสถานศึกษาด้วยตนเอง เมื่อสถานศึกษานั้น ๆ ประกาศผลการสอบคัดเลือก หรือคัดเลือกแล้ว หากมีผู้สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกในสาขาวิชาใดได้เกินกว่า

จำนวนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติไว้ ให้กรมเจ้าสังกัดเป็นผู้พิจารณาเรียงตามลำดับคะแนน ถ้าคะแนนเท่ากัน ให้ใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ลาไปศึกษาต่อตามจำนวนที่กำหนด

ข้อ ๖. ให้กรมเจ้าสังกัด ประกาศรายชื่อข้าราชการที่มีสิทธิลาไปศึกษาต่อ โดยความเห็นชอบของกระทรวงศึกษาธิการ แล้วให้ข้าราชการที่มีสิทธิลาไปศึกษาต่อ เฉพาะในส่วนกลางไปทำสัญญาที่กรมเจ้าสังกัด สำหรับส่วนภูมิภาคให้ไปทำสัญญาที่จังหวัดซึ่งตนสังกัด และให้จังหวัดส่งสำเนาหนังสือสัญญาไปยังกรมเจ้าสังกัด

ให้กรมเจ้าสังกัด ทำหนังสือส่งตัวข้าราชการที่ได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษาต่อไปยังสถานศึกษา เพื่อเข้ารับการศึกษาคือไป

ข้อ ๗. ข้าราชการ ที่ได้รับ อนุญาตให้ลาไป ศึกษา ต่อ ต้องจ่ายเงินที่เกี่ยวกับการศึกษา เช่น ค่าธรรมเนียม ค่าพาหนะเดินทาง และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เองทั้งสิ้น

ข้อ ๘. ข้าราชการที่ได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษาต่อ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว หรือสอบตกต้องออกจากสถานศึกษา หรือต้องหยุดการศึกษาก่อนสำเร็จด้วยประการใด ๆ ก็ตาม ต้อง

กลับไปรับราชการในสังกัดเดิม เป็นระยะเวลา ๒ เท่า ของ
เวลาที่ได้ไปศึกษา

ข้อ ๙. ในระหว่างศึกษา หากข้าราชการที่ได้รับ
อนุญาตให้ลาไปศึกษาต่อ มีความประพฤติเสียหาย หรือสถาน
ศึกษาพิจารณาเห็นไม่สมควรให้ศึกษาต่อไป ให้กรมเจ้าสังกัด
พิจารณาดำเนินการ แล้วเสนอกระทรวงศึกษาธิการทราบ

ข้อ ๑๐. ข้าราชการ ที่ได้รับ อนุญาตให้ ลาไปศึกษาต่อ
หากสอบตกหรือไม่สามารถจะศึกษาต่อและสถานศึกษาเห็นสมควร
ให้ออกในระหว่างศึกษา ให้กรมเจ้าสังกัดพิจารณา เพื่อส่งกลับ
ไปปฏิบัติราชการ แล้วเสนอกระทรวงศึกษาธิการทราบ

ข้อ ๑๑. ข้าราชการ ที่ได้รับ อนุญาตให้ลาไป ศึกษาต่อ
หากศึกษาไม่สำเร็จตามหลักสูตรภายในเวลาที่กำหนดไว้ มีความ
ประสงค์จะศึกษาต่อ ให้ยื่นคำร้องต่อกรมเจ้าสังกัด เพื่อพิจารณา
สั่งการโดยอนุมัติของกระทรวงศึกษาธิการ

ข้อ ๑๒. เมื่อสิ้นปีการศึกษาทุกปี ให้กรมเจ้าสังกัดขอ
รายงานผลการศึกษา ความประพฤติและความคิดเห็นเกี่ยวกับ
ความสนใจในรอบปีที่ล่วงมาแล้ว ของข้าราชการที่กำลังศึกษาอยู่
ในสถานศึกษาเพื่อประกอบการพิจารณา ถ้าเห็นว่าไม่สมควรจะ

ให้ศึกษาต่อ ก็ให้ส่งกลับเข้าปฏิบัติราชการ แล้วรายงาน
กระทรวงศึกษาธิการทราบ

ข้อ ๑๓. ข้าราชการที่ลาไปศึกษาต่อ เมื่อสำเร็จการ
ศึกษาตามหลักสูตรแล้ว ให้นำหลักฐานการศึกษาไปรายงานต่อ
กรมเจ้าสังกัด เพื่อพิจารณาส่งการให้กลับไปปฏิบัติราชการต่อไป

ข้อ ๑๔. ข้าราชการ ที่ได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษาต่อ
ต้องทำสัญญาตามท้ายระเบียบนี้ ๒ ฉบับ มีข้อความตรงกัน คู่
สัญญายึดไว้คนละฉบับ

ข้อ ๑๕. ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการให้
เป็นไปตามระเบียบนี้

ข้อ ๑๖. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๔

ปิ่น มาลากุล

(ม.ล.ปิ่น มาลากุล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ระเบียบการลาไปต่างประเทศ

ส่วนที่ ๕^๑

หมวด ๕^๒

ข้อ ๑๒ ข้าราชการผู้ใด จะลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ หรือลาไปต่างประเทศด้วยเหตุอื่น ๆ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณา และ เสนอใบลาไปตามลำดับจนถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเพื่อพิจารณาตามที่เห็นสมควร

สำหรับการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ต้องปฏิบัติตามระเบียบการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศด้วย

ข้อ ๑๓ ข้าราชการผู้ใด จะลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ หรือลาไปต่างประเทศด้วยเหตุอื่น ๆ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาและเสนอใบลาไปตามลำดับจนถึงนายกรัฐมนตรีในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาตามที่เห็นสมควร

๑ คัดจากประกาศสำนักคณะรัฐมนตรี เรื่องระเบียบการลาของข้าราชการพลเรือนและข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๐๐

๒. คัดจากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลาของข้าราชการในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๐๑

สำหรับการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ต้อง
พิจารณาตามระเบียบการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศด้วย

ข้อ ๑๔ การลาไปต่างประเทศใกล้เคียง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจอนุญาตให้ลาได้ ๗ วัน และให้นายอำเภอมีอำนาจอนุญาตให้ลาได้ ๓ วัน

แบบการขอลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ

ของข้าราชการพลเรือนและตุลาการ

๑. ประวัติส่วนตัว

นาม.....นามสกุล.....

วันเดือนปีเกิด.....อายุ.....ปี.....เดือน

พหุความรู้สูงสุด.....

จากสถานศึกษา.....พ.ศ.....

นามบิดา.....นามมารดา.....

สกุลเดิม.....

๒. ประวัติรับราชการ

ก. วันราชการ

๑. เริ่มเข้ารับราชการเป็นข้าราชการประเภท.....

ตั้งแต่.....ถึง.....

๒. เป็นข้าราชการประเภท.....

ตั้งแต่.....ถึง.....

๓. เป็นข้าราชการประเภท.....

ตั้งแต่.....ถึง.....

๔. รวมวันราชการ ติดต่อกันจนถึงวันขอลา...ปี.....เดือน

๒. ฐานะทางราชการ

เป็นข้าราชการ.....ชั้น.....อันดับ.....ชั้น.....บาท
 ตำแหน่ง.....แผนก.....
 กอง.....กรม.....
 กระทรวง.....

๓. รายการขอลาไปศึกษา

ขอลาไปศึกษาวิชา.....
 เพื่อทำปริญญาหรือประกาศนียบัตร.....
 ณ ประเทศ.....มีกำหนดเวลา.....ปี
เดือน กำหนดออกเดินทางประมาณ
 เดือน.....พ.ศ.....

๔. ผู้รับผิดชอบเรื่องเงินค่าใช้จ่าย

- ก. ไปศึกษาด้วยทุน.....
 ข. ผู้รับผิดชอบเรื่องเงินค่าใช้จ่าย.....
 อาชีพ.....เกี่ยวข้องเป็น.....
 ตำบลที่อยู่.....
 ก. ผู้ค้ำประกัน.....อาชีพ.....

เกี่ยวข้องกับ.....ตำบลที่อยู่.....

(ลงนาม).....

ผู้ขอลาไปศึกษา

วันเดือนปี.....

๕. คำรับรองและข้อตกลงของกรมเจ้าสังกัด

- ก. ข้าราชการผู้เป็นผู้มีความประพฤติดี และมีความ
 สามารถเป็นอย่างดี
- ข. มีความรู้ภาษาต่างประเทศพอที่จะไปศึกษาต่อได้
- ค. การลาไปศึกษานี้จะไม่เป็นการเสียหายแก่ราชการ
- ง. วิชาที่ไปศึกษาเพิ่มเติมนั้น จะเป็นประโยชน์แก่หน้าที่
 ราชการ (เพียงใด).....
- จ. เมื่อข้าราชการผู้เดินทางกลับมาแล้ว มีโครงการที่จะให้
 ปฏิบัติงานในหน้าที่.....

(ลงนาม).....

อธิบดีกรม.....

วันเดือนปี.....

๖. ความเห็นของกระทรวงเจ้าสังกัด

กระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาเรื่องการขอลาไปศึกษา
 วิชาเพิ่มเติม ณ ต่างประเทศของ.....
แล้ว เห็นชอบด้วย

(ลงนาม).....

เจ้ากระทรวง.....

วันเดือนปี.....

พระราชบัญญัติ
สงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย
หรือการบ่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

พ.ศ. ๒๔๘๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๘

เป็นปีที่ ๑๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
 พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้การสงเคราะห์แก่ข้าราชการผู้
 ได้รับอันตราย หรือการบ่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
 ขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
 สงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการบ่วยเจ็บเพราะเหตุ
 ปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔๘๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมทุกแห่ง

มาตรา ๔ ข้าราชการผู้ใดได้รับอันตราย หรือการบ่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือเนื่องจากต้องไปปฏิบัติราชการนอกที่ตั้งสำนักงาน หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับการสงเคราะห์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การขอรับการสงเคราะห์ต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตราย หรือการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

มาตรา ๕ ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าวในมาตรา ๔ มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลโดยรัฐบาลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตามความในวรรค
ก่อน ให้เป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๖ ในระหว่างที่ต้องรักษาพยาบาล ถ้ารัฐมนตรี
เจ้าสังกัดพิจารณาเห็นสมควรจะให้ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย
หรือการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นได้ลาหยุดราชการเพื่อรักษา
ตัวเกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับ
เกี่ยวกับการลาของข้าราชการก็ได้ แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปี แต่ถ้า
ระยะเวลาหนึ่งปีไม่เพียงพอ คณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้ลาต่อ
อีกก็ได้

ถ้าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ลาได้เมื่อรวมกับอายุของ
ข้าราชการ ผู้ได้รับอนุญาตเกินหกสิบปี ก็ให้ถือเป็น การต่ออายุ
ราชการ แต่เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินหกสิบห้าปี

ในระหว่างที่ได้รับอนุญาตให้ลา ให้ข้าราชการผู้ได้รับ
อนุญาตนั้นได้รับเงินเดือนเต็ม

มาตรา ๗ ถ้าอันตราย หรือการบ่วยเจ็บ หรือการถูก
ประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าวในมาตรา ๔ ทำให้ข้าราชการ
ผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพ หรือพิการ อันเป็นเหตุจะต้องออก
จากราชการตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ หาก

รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่า ข้าราชการผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นใดที่เหมาะสมได้ และเมื่อข้าราชการผู้นั้นสมควรจะรับราชการต่อไป รัฐมนตรีเจ้าสังกัดจะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นใหม่โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีก็ได้

มาตรา ๔ ข้าราชการที่ได้รับการสงเคราะห์ดังกล่าว ในมาตรา ๓ ยังไม่มีสิทธิรับบำนาญพิเศษ ถ้าต่อมาผู้นั้นได้ออกจากราชการเมื่อใด ให้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังนี้

(๑) ได้รับบำนาญพิเศษ โดยคำนวณตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ และตามเงินเดือนที่ได้รับในวันที่ได้รับอันตราย หรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย

เงินเดือนตามวรรคก่อนมีความหมายอย่างเดียวกับคำว่า "เงินเดือนเดือนสุดท้าย" ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(๒) ถ้าผู้นั้นออกจากราชการโดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาออก ให้คำนวณเป็นบำนาญปกติตามสิทธินั้น

บวกเข้ากับบำนาญพิเศษใน (๑) ด้วย เว้นแต่ถ้าผู้นั้นออกจาก
ราชการโดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ก็ให้ได้รับบำนาญพิเศษ
ตาม (๑) แต่อย่างเดียว

(๓) ถ้าผู้นั้นออกจากราชการด้วยกรณีที่เกิด
สิทธิบำนาญพิเศษ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ที่ใช้อยู่ในเวลาออก ก็ให้ผู้นั้นได้รับสิทธิตามกฎหมายนั้น
หรือบำนาญพิเศษตามความใน (๑) แล้วแต่บำนาญพิเศษรายใด
จะมีจำนวนมากกว่า

ถ้าข้าราชการที่ได้รับการสงเคราะห์ดังกล่าวในมาตรา ๗
ถึงแก่ความตายโดยทายาทมีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดตามกฎหมาย
ว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาตาย ให้ทายาท
ได้รับบำนาญตกทอดตามสิทธินั้นบวกเข้ากับกึ่งหนึ่งของบำนาญที่
คำนวณได้ตามความใน (๑) ด้วย เว้นแต่ถ้าตายโดยทายาทไม่มี
สิทธิได้รับบำนาญตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ก็ให้ทายาทได้รับบำนาญตกทอดกึ่งหนึ่งของบำนาญที่
คำนวณได้ตามความใน (๑) แต่อย่างเดียว

ถ้าผู้นั้นถึงแก่ความตายด้วยกรณีที่เกิดสิทธิบำนาญ
พิเศษ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ใน

เวลาตาย ก็ให้ทายาทได้รับสิทธิตามกฎหมายนั้น หรือบ้านาณ
พิเศษตามความใน (๑) แล้วแต่บ้านาณพิเศษรายใดจะมีจำนวน
มากกว่า

มาตรา ๙ ข้าราชการที่ออกจากราชการโดยได้รับหรือ
มีสิทธิได้รับบำเหน็จ หรือบ้านาณพิเศษไปแล้วก่อนวันพระราช
บัญญัตินี้ใช้บังคับ หากเห็นว่าตนอยู่ในลักษณะดังกล่าวใน
มาตรา ๙ และประสงค์จะเข้ารับราชการอีก ให้ยื่นคำร้องขอให้
รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาในเรื่องการบรรจุใหม่ได้ภายในหนึ่ง-
ร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๐ ผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตามความใน
มาตรา ๙ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่
น้อยกว่าเงินเดือนเดิม เมื่อออกจากราชการให้รับบ้านาณที่ได้รับ
อยู่รวมกันไปด้วย แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบ้านาณสูงกว่าเงินเดือน
เดิมต้องลดบ้านาณลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลัง จนเงิน
เดือนใหม่รวมกับบ้านาณไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือน
ใหม่เท่า หรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบ้านาณในระหว่างนั้น
เมื่อออกจากราชการในตอนหลัง โดยมีสิทธิได้รับบำ-
เหน็จบ้านาณให้คำนวณเป็นบ้านาณ โดยคิดเฉพาะตามสิทธินั้น

บวกเข้ากับบ้านาญเดิม บ้านาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนขอรับ
บ้านหนึ่งแทนก็ได้

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตามความใน
มาตรา ๙ ถึงแก่ความตาย ให้ทายาทได้รับบ้านาญดังนี้

(๑) ถ้าผู้ตายยังคงรับบ้านาญรวมกับเงินเดือน
ตลอดมาจนถึงเวลาตาย ให้ทายาทได้รับบ้านาญตามสิทธิที่บัญญัติ
ไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยบำเหน็จบ้านาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลา
ตาย

(๒) ถ้าหากว่าได้คงเบิกจ่ายบ้านาญไว้ตามความ
ในมาตรา ๑๐ ให้ทายาทได้รับบ้านาญตามสิทธิที่บัญญัติไว้
ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาตาย
บวกเข้ากับกึ่งหนึ่งของบ้านาญที่คงไว้

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่ได้รับการสงเคราะห์ดังกล่าวใน
มาตรา ๙ หลายครั้งโดยไม่ได้ออกจากราชการ เมื่อถึงเวลาต้อง
ออกจากราชการ ให้คำนวณบ้านาญพิเศษทุกครั้ง และให้ได้
รับจากการสงเคราะห์ครั้งที่มีจำนวนเงินสูงสุดแต่อย่างเดียว

มาตรา ๑๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการแบ่งส่วน และ
เงื่อนไขการจ่ายบ้านาญพิเศษให้แก่ทายาทในกฎหมายว่าด้วยบำ
เหน็จบ้านาญข้าราชการมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ เมื่อข้าราชการผู้ใดถึงแก่ความตาย เนื่องจากเหตุคับขันยุติไว้ในมาตรา ๙ คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาเลื่อนเงินเดือนในเดือนที่ตายให้แก่ข้าราชการผู้นั้นเป็นกรณีพิเศษตามแต่จะเห็นสมควร เว้นในกรณีที่ผู้ตายเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม การสั่งให้เลื่อนเงินเดือนให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของกระทรวงกลาโหม

ถ้าไม่มีทางที่จะเลื่อนเงินเดือนขึ้นได้ตามกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการนั้น ให้เพิ่มเป็นพิเศษโดยนำเงินเดือนที่เหลือจ่าย หรือจะเหลือจ่ายในปัจจุบันของกรมหรือสำนักงานราชการนั้นมาตั้งจ่ายให้เป็นพิเศษเฉพาะจำนวนที่เพิ่มขึ้น ถ้าหากเงินเดือนเหลือจ่ายหรือจะเหลือจ่ายไม่มี หรือมีไม่พอ ให้กระทรวงการคลังหาเงินมาตั้งจ่ายให้ และในการคำนวณว่าเห็นจะนานาญให้รวมเงินที่ได้เพิ่มขึ้นนี้เข้าเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายด้วย

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ถึงแก่ความตาย เนื่องจากเหตุคับขันยุติไว้ในมาตรา ๙ ผู้ใดสมควรจะได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์เพียงไร หรือไม่ ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาดำเนินการโดยอนุเมตติคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๓๒ ตอนที่ ๔ วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๔๘๔)

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้
คือ โดยที่ปรากฏว่ามีบุคคลเป็นจำนวนมากต้องออกจาก
ราชการ เนื่องจากเป็นผู้พิการทุพพลภาพเพราะเหตุปฏิบัติ
ราชการในหน้าที่หรือถึงแก่กรรมเพราะเหตุดังกล่าว
แม้จะได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยได้รับบำนาญ แต่ก็
หาเพียงพอแก่การครองชีพของตนหรือของครอบครัวไม่
จึงสมควรที่จะช่วยเหลือเพื่อจัดความเดือดร้อน และ
เพื่อเป็นการสมนาคุณแก่บุคคลผู้ซึ่งได้ปฏิบัติราชการ อัน
เป็นความชอบแก่ประเทศชาติ โดยให้ได้รับการสง
เคราะห์ตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

คำสั่งที่ ๔๑๔๕๕/๒๔๕๔

เรื่อง ระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่ (และที่แก้ไข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ และ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๗)

เนื่องด้วยพระ ราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ได้ระบุให้ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือเนื่องจากต้องไปปฏิบัติราชการนอกที่ตั้งสำนักงาน หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่ ที่ ได้รับการรักษาพยาบาลโดยรัฐบาลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ฉะนั้น กระทรวงการคลังจึงได้วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้มีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ตามระเบียบการนี้ จะต้องเป็นข้าราชการประจำ ซึ่งได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวง

ทบวงกรม และได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย เพราะเหตุใดเหตุหนึ่งตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔๙๘

ข้อ ๒ คำใช้ง่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลนั้น โดยปกติจ่ายให้แก่เฉพาะข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย ซึ่งได้รับการตรวจหรือการรักษาพยาบาล ณ สถานตรวจโรคหรือสถานพยาบาลของรัฐบาล สถานที่ตรวจโรคและรักษาพยาบาลโดยปกตินี้คือ โรงพยาบาล สุขศาลา หมู่หมวด กองเสนารักษ์ หรือหน่วยพยาบาลของกระทรวงทบวงกรมนั้น ๆ

ข้อ ๓ การรักษาพยาบาล โดยปกติให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข หรือกระทรวงทบวงกรมซึ่งมีหน่วยพยาบาลประจำกระทรวงทบวงกรมนั้น ๆ ตามที่จะได้วางระเบียบภายใน ขึ้นไว้เป็นอีกส่วนหนึ่งค้างหาก

ข้อ ๔ ถ้าแห่งใดไม่มีสถานที่ตรวจโรคและรักษาพยาบาล ตามที่กล่าวในข้อ ๒ ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้น จะพิจารณา

สั่งให้ได้รับการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาลของเอกชนเป็นกรณีพิเศษก็ได้

ข้อ ๕ การยื่นเรื่องราว ขอร้องให้ทางราชการจ่ายเงินค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลนั้น ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายจะต้องยื่นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น และมีใบรับรองของแพทย์ที่ทางราชการรับรองว่าอันตรายหรือการป่วยเจ็บนั้นมีลักษณะอย่างไร ควรจะต้องรักษาพยาบาลอย่างไร เป็นเวลานานเท่าใด และรายละเอียดค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ทั้งต้องรายงานแสดงเหตุที่ต้องได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย พร้อมด้วยหลักฐานต่าง ๆ

ข้อ ๖ เมื่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่ได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายได้รับคำขอตามข้อ ๕ ให้ทำการสอบสวนว่า อันตราย หรือการป่วยเจ็บ หรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากการปฏิบัติราชการในหน้าที่ มิได้เกิดขึ้นเนื่องจากข้าราชการผู้นั้นกระทำไปในฐานะประมาทเลินเล่อ หรือเนื่องจากความผิดของตนเอง แล้วให้เสนอรายงานความเห็น

* แก้ไขตามคำสั่งที่ ๑๕๕๓/๒๕๐๔ ข้อ ๑ แล้ว

พร้อมด้วยใบรับรองของแพทย์ และหลักฐานอื่น ๆ ตามลำดับ
ถึงรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงเจ้าสังกัด เพื่อวินิจฉัยว่าสมควร
จ่ายเงินให้แก่ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บ หรือถูก
ประทุษร้ายเพียงใดหรือไม่

ในกรณีข้าราชการพยาบาลเป็นเงินไม่เกินรายละ ๕,๐๐๐
บาท ให้รัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวงเจ้าสังกัดมีอำนาจอนุมัติให้
จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลได้ แต่เมื่ออนุมัติแล้วให้ส่วนราชการ
เจ้าสังกัดของผู้ได้รับค่ารักษาพยาบาลส่งสำเนาหลักฐานต่าง ๆ
พร้อมทั้งคำส่งอนุมัติของผู้มีอำนาจไปให้กระทรวงการคลังเพื่อ
ทราบ

การจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลรายหนึ่งเกินกว่า ๕,๐๐๐
บาท ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลังก่อน

ข้อ ๗ ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการบ้วยเจ็บ
หรือถูกประทุษร้าย ซึ่งนายแพทย์ได้ออกใบรับรองให้แล้ว จะ
ต้องรับการรักษาพยาบาลและปฏิบัติตามคำแนะนำของนายแพทย์
จึงจะได้รับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตามระเบียบการนี้

ข้อ ๘ ในกรณีที่ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการ
บ้วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายไม่สามารถจะเข้าทำการรักษา

พยาบาลได้ตามสถานที่ดังกล่าวในข้อ ๒ และต้องเข้าทำการรักษาพยาบาลตามข้อ ๔ จะต้องได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาสูงสุดในท้องถิ่นก่อน

ข้อ ๕ การจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลให้แก่ข้าราชการให้ส่วนราชการเจ้าของงบประมาณ ที่เป็นเจ้าสังกัดของข้าราชการผู้นั้น จ่ายจากงบประมาณรายจ่าย ตามหมวดรายจ่ายที่สำนักงบประมาณกำหนด

ให้ใช้ระเบียบ^{๕๕}นี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ระเบียบใดซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบ^{๕๖}นี้ให้ยกเลิก

กระทรวงการคลัง

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๔

ภ. บวรภัณฑ์บุททิกิจ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

* แก้ไขครั้งสุดท้ายตามคำสั่งกระทรวงการคลังที่ ๒๓๐๑๖/๒๔๐๗ พ.ศ. ๒๕๐๗

คำสั่งที่ ๒๕๒๑๗/๒๔๙๙

แผนกคลัง

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาล และการจ่ายเงินสงเคราะห์ผู้ประสพภัยตามกฎหมาย ว่าด้วย
สงเคราะห์ผู้ประสพภัย เนื่องจากการช่วยเหลือ
ราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติ
ตามหน้าที่มนุษยธรรม

กระทรวงการคลังได้วางระเบียบว่าด้วยการรักษาพยาบาล และการจ่ายเงินสงเคราะห์ผู้ประสพภัย ตามกฎหมายว่าด้วยสงเคราะห์ผู้ประสพภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ จาก
การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม
ตามพระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ประสพภัย เนื่องจากการช่วยเหลือ
ราชการ จากการปฏิบัติงานของชาติ หรือจากการปฏิบัติตาม
หน้าที่มนุษยธรรม พ.ศ. ๒๔๙๙ ขึ้นไว้แล้ว จึงได้วางระเบียบ
ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินดังต่อไปนี้

๑. เมื่อได้รับหนังสือกระทรวงการคลัง แจ่มติของที่ประชุมคณะกรรมการสงเคราะห์ผู้ประสบภัย ให้จ่ายเงินเป็นค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้ประสบภัยคราวเดียวหรือหลายคราว ก็ให้คลังจ่ายเงินไปตามมติที่ประชุมนั้น ๆ ได้

๒. ถ้ามติของที่ประชุมคณะกรรมการสงเคราะห์ผู้ประสบภัย ให้จ่ายเงินสงเคราะห์แก่ผู้ประสบภัยเป็นรายเดือน ให้คลังตั้งทะเบียนคุมการเบิกจ่าย และให้อนุโลมปฏิบัติการ เบิกจ่าย เช่นเดียวกับการเบิกจ่ายเงินสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องในการรบ ซึ่งอนุโลมปฏิบัติการเบิกจ่าย เช่นเดียวกับบ้านาณูพิเศษอยู่แล้วในขณะนั้นทุกประการ แต่ในหัวฎีกาให้หมายเหตุด้วยตัวแดงไว้ว่า “เงินสงเคราะห์ช่วยเหลือราชการ ฯ”

๓. ส่วนเงินที่จะจ่ายให้ผู้ประสบภัย ตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ให้จ่ายจากเงินจ่ายตามข้อผูกพัน ประเภทเงินสงเคราะห์ผู้ประสบภัย หรือเงินประเภทอื่น ตามที่กระทรวงการคลังจะได้โอนมาตั้งจ่ายให้เป็นคราว ๆ ตามความจำเป็น

๔. เมื่อคณะกรรมการ ฯ ได้มีมติให้จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาล หรือเงินสงเคราะห์เป็นรายเดือนให้แก่รายใดแล้ว

ให้คณะกรรมการ ฯ แจ่มติไปให้กระทรวงมหาดไทยทราบเพื่อ
สั่งให้เจ้าหน้าที่ทำการเบิกจ่ายให้ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
กระทรวง ทบวง กรมใด ขอมาก็ตาม

๕. สำหรับการเบิกจ่ายค่ารักษาพยาบาล ให้ใช้ฎีกา
เบิกเงินการจร (แบบ ๑๐) พร้อมด้วยหลักฐานสำเนาติดของ
คณะกรรมการสงเคราะห์ผู้ประสบภัย

ฉะนั้น ให้ถือเป็นระเบียบปฏิบัติตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงการคลัง

สั่ง ณ วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๔๙๙

ภ. บริรักษ์เทย์ทวิช

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เรื่อง ระเบียบว่าด้วยการรักษาพยาบาล และการ
จ่ายเงินสงเคราะห์ผู้ประสพภัยตามกฎหมายว่า
ด้วยสงเคราะห์ผู้ประสพภัย เนื่องจากการบ่วย
เหลือราชการจากการปฏิบัติงานของชาติ หรือ
จากการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ประสพภัย เนื่อง
จากการช่วยเหลือราชการจากการปฏิบัติงานของชาติ หรือจาก
การปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้ระบุให้บุคคลผู้
ได้รับอันตราย ได้รับการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย เนื่องจาก
การช่วยเหลือราชการจากการปฏิบัติงานของชาติ หรือจากการ
ปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม ได้รับการรักษาพยาบาลโดยรัฐเป็น
ผู้ออกค่าใช้จ่าย ฉะนั้น กระทรวงการคลังจึงได้วางระเบียบไว้
ดังต่อไปนี้

๑. ผู้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาล หรือเงินค่ารักษา
พยาบาลตามระเบียบนี้ จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับอันตราย ได้รับ
การบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุใดเหตุหนึ่งตามที่ระบุ

ไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ประสบภัย เนื่องจากการช่วยเหลือราชการจากการปฏิบัติงานของชาติ หรือจากการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม พ.ศ. ๒๔๙๗

๒. เมื่อได้รับอันตราย ได้รับการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายตามข้อ ๑. ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการตรวจหรือการรักษาพยาบาลแล้ว ก็ให้เข้ารับการตรวจโรค หรือการรักษาพยาบาล ณ โรงพยาบาลสุศาลาของรัฐ หรือตามหน่วยพยาบาลของทางราชการ

๓. ถ้าที่แห่งใดไม่มีสถานที่ตรวจโรคและรักษาพยาบาลตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๒ และจำเป็นต้องเข้ารับการตรวจหรือรักษาพยาบาลตามสถานที่ตรวจโรคและรักษาพยาบาลของเอกชน ก็ให้เข้ารับการรักษาพยาบาลตามสถานพยาบาลของเอกชนได้

๔. การยื่นเรื่องราว ขอร้องให้ทางการ จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาล ให้ยื่นต่อนายอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจในท้องที่ที่เกิดเหตุ และผู้ร้องจะต้องมีใบรับรองของแพทย์ที่ทางการรับรอง ได้ตรวจและให้ความเห็นรับรองว่า การบาดเจ็บหรือป่วยเจ็บนั้น ๆ มีลักษณะอย่างไร ควรจะต้องรับการรักษาพยาบาล

อย่างไร เป็นเวลานานเท่าใด และรายละเอียดค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น
พร้อมด้วยหลักฐานเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับอันตรายหรือบ่วยเจ็บ
ตามข้อ ๑

๕. ให้นายอำเภอหรือหัวหน้าสถานีตำรวจ ซึ่งได้รับ
คำร้อง ทำการสอบสวนถึงการได้รับอันตราย ได้รับการบ่วยเจ็บ
หรือถูกประทุษร้าย เป็นผู้พิจารณาคำร้อง ถ้าเห็นว่าผู้นั้นได้รับ
อันตราย ได้รับการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายเนื่องจากการ
ช่วยเหลือราชการจากการปฏิบัติงาน ของชาติ หรือจากการ
ปฏิบัติหน้าที่มนุษยธรรม โดยไม่ใช่กระทำไปในฐานะประมาท
เลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเนื่องจากความผิดของตนเอง ก็ให้
เสนอคำร้องพร้อมด้วยความเห็นและใบรับรองของแพทย์ ไปยัง
ผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อจังหวัดจะได้
ขอให้คณะกรรมการสงเคราะห์ ผู้ประสบภัยวินัจฉัย ว่าจะควรจ่าย
เงินให้แก่ผู้ได้รับอันตราย ได้รับการบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย
เพียงใดหรือไม่

สำหรับในกรณีที่ผู้ได้รับอันตรายบ่วยเจ็บ หรือถูกประทุษ
ร้ายตามข้อ ๑ ได้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ หรือปฏิบัติงานในส่วน

ราชการใด ซึ่งส่วนราชการนั้นๆ ไม่อยู่ในบังคับบัญชาของผู้ว่า
ราชการจังหวัด ให้ส่วนราชการนั้นๆ รับคำร้องและทำการ
สอบสวนเรื่องราวเสนอขึ้นไปตามลำดับชั้น จนถึงอธิบดีหรือ
หัวหน้ากรม หรือผู้บัญชาการทหารบก ทหารเรือ ทหารอากาศ
แล้วแต่กรณี เพื่อทำหน้าที่ เสนอเรื่องราวต่อ คณะกรรมการ
สงเคราะห์ผู้ประสบภัยแทนผู้ว่าราชการจังหวัด ตามนัยดังกล่าว
ข้างต้น

๖. เมื่อคณะกรรมการสงเคราะห์ผู้ประสบภัย ได้รับ
เรื่องราวขอให้ทางการจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลให้ผู้หนึ่งผู้ใด และ
วินิจฉัยแล้ว ให้ถือมติของที่ประชุมเป็นหลักฐานในการเบิกจ่าย
เงินสงเคราะห์ให้แก่ผู้ประสบภัยได้

ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

กระทรวงการคลัง

สั่ง ณ วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๔๙๙

ภ. บวรวิทย์ยุทธกิจ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ระเบียบการช่วยเหลือค่าเล่าเรียนบุตรของ

ข้าราชการ

ในโรงเรียนเอกชน

พ.ศ. ๒๕๐๘

โดยที่เป็นการสมควรขยายขอบเขตการช่วยเหลือข้าราชการเกี่ยวกับค่าเล่าเรียนบุตรให้มากกว่าเดิม จึงให้ยกเลิกคำสั่งแผนกคลังที่ ๑๕๖๓๘/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๐๐ และวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบการช่วยเหลือค่าเล่าเรียนบุตรของข้าราชการในโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๐๘”

ข้อ ๒ “ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือนสังกัดกระทรวงกลาโหม ข้าราชการบำนาญ ข้าราชการเบี้ยหวัดกองหนุนตามข้อบังคับทหาร และลูกจ้างประจำอัตราที่กำหนดไว้ในงบประมาณรายจ่าย

“ค่าเล่าเรียน” หมายความว่า ค่าเล่าเรียนซึ่งโรงเรียนเก็บตามอัตราที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ไม่รวมถึงค่าธรรมเนียมอื่น ๆ หรือเงินอื่นใดที่โรงเรียนเรียกเก็บ

“โรงเรียนเอกชน” หมายความว่า โรงเรียนราษฎร์ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. ๒๔๙๗ โดยเฉพาะประเภทโรงเรียนอนุบาล โรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนมัธยมวิสามัญศึกษา และโรงเรียนอาชีวศึกษาที่เปิดทำการสอนในเวลากลางวันตามปกติ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดระเบียบให้ใช้สำหรับโรงเรียนรัฐบาลประเภทนั้น ๆ ในส่วนที่ว่าด้วยหลักสูตร การสอนหนังสือ และเครื่องใช้ในการเรียน

“บุตร” หมายความว่า บุตรที่ถูกต้องตามกฎหมายของข้าราชการ

“ปีการศึกษา” หมายความว่า ปีการศึกษาตั้งแต่เดือนพฤษภาคมของปีปฏิทินหนึ่ง ถึงเดือนมีนาคมของปีปฏิทินถัดไป

“รายได้” หมายความว่า เงินที่ได้รับจากรัฐบาลเป็นเงินเดือน ค่าจ้างประจำ เงินบำนาญ เงินเบี้ยหวัด เงิน
ระเบียบนี้เว้นให้ทราบโดยหนังสือกระทรวงการคลังที่ก.ค. ๐๕๐๒/๒๔๐๑๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๔

ประจำตำแหน่ง และเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนต่าง ๆ อย่างใดอย่าง
หนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน ที่ข้าราชการได้รับในเดือนหนึ่ง ๆ
รวมทั้งสิ้นรายเดือนที่เป็นทำนองค่าจ้างด้วย

ข้อ ๓ ข้าราชการผู้ใดมีบุตรเข้าโรงเรียนเอกชน เมื่อ
ถึงคราวต้องเสียค่าเล่าเรียน ให้ข้าราชการผู้นั้นจ่ายเงินไปก่อน
แล้วนำใบเสร็จรับเงินค่าเล่าเรียนของโรงเรียนมาขอเบิกเงินต่อผู้
บังคับบัญชาที่ตนสังกัดหรือต่อผู้เบิกบานาญ เบี้ยววัด แล้วแต่
กรณี ได้ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการซึ่งมีรายได้เดือนหนึ่งไม่เกิน
๑,๒๐๐ บาท ให้เบิกได้เท่ากับจำนวนที่ได้จ่ายไปตามระเบียบ^๕
แต่ต้องไม่สูงกว่าอัตราที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

ในกรณีที่ทั้งบิดามารดาเป็นข้าราชการ ถ้าคนใด
คนหนึ่งมีรายได้เดือนหนึ่งเกินกว่า ๑,๒๐๐ บาท ให้เบิกได้ใน
อัตราตาม (๒) ทั้งนี้ ยกเว้นในกรณีที่บิดาและมารดาได้อาศัย
จากกัน และบุตรนั้นอยู่ในความปกครองของข้าราชการฝ่ายซึ่งมี
รายได้ไม่เกิน ๑,๒๐๐ บาท

(๒) ข้าราชการซึ่งมีรายได้เดือนหนึ่งเกินกว่า
๑,๒๐๐ บาท ขึ้นไป ให้เบิกได้ครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ได้จ่ายไป
ตามระเบียบ^๕

ข้อ ๔ ใบเสร็จรับเงินค่าเล่าเรียน จะต้องมีย่อ นามสกุลของนักเรียนผู้เสียเงินค่าเล่าเรียน แล้วให้ข้าราชการผู้เป็นบิดาหรือมารดาบันทึกรับรองประกอบใบเสร็จรับเงินนั้นว่า

- ก. เป็นบุตรที่ได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบนี้
- ข. ได้จ่ายเงินค่าเล่าเรียนไปตามนั้นจริง
- ค. โรงเรียนนั้นเป็นโรงเรียนเอกชนตามระเบียบนี้
- ง. โรงเรียนนั้นตั้งอยู่ตำบล อำเภอ และจังหวัดใด
- จ. ขอรับเงินช่วยเหลือเป็นจำนวนครั้ง หนึ่ง หรือเต็มจำนวนในใบเสร็จรับเงินนั้น
- ฉ. สำหรับผู้ที่ขอรับเงินช่วยเหลือเต็มจำนวนให้ระบุว่ายังมีรายได้เดือนหนึ่งเท่าใด

ข้อ ๕ เมื่อบันทึกแล้ว ให้นำเสนอผู้บังคับบัญชา หรือผู้เบิกบานาญ เบี้ยวหวัดแล้วแต่กรณี เพื่อเสนอผู้มีอำนาจสั่งจ่ายเงินอนุมัติให้เบิก

ข้อ ๖. ให้อยู่ในความรับผิดชอบและดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา หรือผู้เบิกบานาญ เบี้ยวหวัด แล้วแต่กรณี ที่จะพิจารณาว่าผู้นั้นสมควรจะได้รับเงินช่วยเหลือตามระเบียบนี้หรือไม่

ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๘ เป็นต้น

ไป

กระทรวงการคลัง

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๘

ส. วินิจฉัยกุล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยสงเคราะห์ผู้มีบุญตรมาก

พ.ศ. ๒๕๐๑

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการเห็นสมควรสงเคราะห์ผู้มีบุญตรมาก จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

๑. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้มีบุญตรมาก พ.ศ. ๒๕๐๑”

๒. ผู้มีบุญตรมาก หมายถึงผู้มีบุญตรที่ร่วมบิดาหรือร่วมมารดาเดียวกัน ตั้งแต่ ๓ คน ขึ้นไป ทั้งนี้ ไม่หมายถึงบุตรบุญธรรม

๓. การสงเคราะห์ผู้มีบุญตรมากตามระเบียบ คือ ไม่เก็บเงินค่าบำรุงการศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ สำหรับคนที่ ๓ และคนต่อ ๆ ไปในเมื่อมีพี่น้องสองคนกำลังเล่าเรียนในเวลาปกติ และอยู่ในเกณฑ์จะต้องชำระค่าเล่าเรียนหรือค่าบำรุงการศึกษาแก่สถานศึกษาซึ่งอยู่ในความควบคุม

ของกระทรวงศึกษาธิการ ดังระบุไว้ในข้อ ๔

๔. สถานศึกษาที่พี่น้องสองคนกำลังเล่าเรียนอยู่นั้น
หมายถึง

(๑) โรงเรียนรัฐบาล หรือวิทยาลัย สังกัดกระทรวงศึกษาธิการรวมทั้งโรงเรียนสาธิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ

(๒) โรงเรียนราษฎร์ประเภทอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เปิดสอนในเวลากลางวันตามปกติ

๕. วิธีขอรับการสงเคราะห์ ให้ผู้ปกครองยื่นคำร้องต่อโรงเรียนรัฐบาลที่จะขอรับการสงเคราะห์ ตามแบบ สป. ๑ ห้ายระเบียน^๕ พร้อมด้วยสำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาทะเบียนสำมะโนครัว และใบรับรองการเล่าเรียนของนักเรียนผู้พี่ตามแบบ สป. ๒ ห้ายระเบียน^๕ ภายในหกสิบวัน นับแต่วันเปิดภาคต้น ถ้าพ้นกำหนดนี้แล้ว ไม่รับพิจารณา

การยื่นคำร้องขอรับการสงเคราะห์^๕ ผู้ปกครองจะต้องยื่นขอเป็นปี ๆ ไป

๖. ให้ครูใหญ่ หรืออาจารย์ใหญ่ มีอำนาจสั่งการ
เกี่ยวกับการสงเคราะห์ตามระเบียบนี้แล้วแจ้งให้ผู้นำนครหรือเทศบาล
ตามแบบ สบ. ๓ ท้ายระเบียบนี้

๗. ให้โรงเรียนรัฐบาลที่ให้การสงเคราะห์ จัดทำ
ทะเบียนสงเคราะห์ผู้มีบุตรมากตามแบบ สบ. ๔ ท้ายระเบียบนี้
และส่งสำเนาทะเบียนนั้น ถึงจังหวัดหรือกรมเจ้าสังกัด แล้วแต่
กรณี ภายในวันปีตกภาคต้น เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน

๘. ในกรณีที่นักเรียนผู้ได้รับการยกเว้นเงินค่าบำรุง
การศึกษา ย้ายไปเรียนที่โรงเรียนรัฐบาลอื่นระหว่างปี ให้ผู้
ปกครองนำหนังสืออนุญาต (สบ. ๓) ไปแสดงต่อโรงเรียนแห่ง
ใหม่ เพื่อรับการสงเคราะห์ต่อไป

๙. สำหรับปีการศึกษา ๒๕๐๑ ให้ขยายเวลาการยื่น
คำร้องขอรับการสงเคราะห์ตามข้อ ๕ แห่งระเบียบนี้ ถึงวันสิ้น
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๐๑

หากโรงเรียนรัฐบาลใด เก็บเงินค่าบำรุงการศึกษา จาก
ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ตามระเบียบนี้ไว้แล้ว ก็ให้จ่ายคืน

๑๐. ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการให้เป็น
ไปตามระเบียบนี้

ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๐๑

วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๐๑

ปิ่น มาลากุล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

แบบ สป. ๑

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง ขอรับการสงเคราะห์ตามระเบียบว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้มี
บุตรมาก

เรียน.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาทะเบียนสำมะ
โนครัว ใบรับรองการเล่าเรียน.....ฉบับ
รวม.....ฉบับ

ด้วยข้าพเจ้าขอรับรองการสงเคราะห์ยกเว้นเงินบำรุงการ
ศึกษาตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการสงเคราะห์
ผู้มีบุตรมาก สำหรับการศึกษา.....ให้แก่.....
เกิดวันที่.....บิดาชื่อ.....มารดาชื่อ.....
เรียนอยู่ชั้น.....ในสถานศึกษาแห่งนี้ เลขประจำตัว.....
คนที่ ๑ ชื่อ.....เกิดวันที่.....
บิดาชื่อ.....มารดาชื่อ.....เรียนอยู่ชั้น.....
โรงเรียน.....เลขประจำตัว.....

ต้องชำระเงินค่าเล่าเรียนปีละ.....บาท และค่าบำรุงการศึกษา
.....บาท

ผู้ที่ ๒ ชื่อ.....เกิดวันที่.....
บิดาชื่อ.....มารดาชื่อ.....เรียนอยู่ชั้น.....
โรงเรียน.....เลขประจำตัว.....
ต้องชำระเงินค่าเล่าเรียนปีละ.....บาท และค่าบำรุงการศึกษา
ปีละ.....บาท

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

ผู้ขอ

บันทึกการตรวจสอบ

รับคำร้องนี้ เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ปรากฏว่า.....

.....

.....

.....

ผู้ตรวจสอบ

คำสั่ง

ครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่

หมายเหตุ

๑. ถ้าพี่น้องทั้งสองคนที่อ้างถึง เรียนอยู่ในโรงเรียน
แห่งเดียวกันกับน้อง ไม่ต้องเสนอใบรับรองการเล่าเรียนต่อครู
ใหญ่โรงเรียนนั้นอีก

๒. ถ้าน้องมีสิทธิได้รับการยกเว้นหลายคน ให้ใช้แบบ
นี้คนละฉบับ เพื่อความสะดวกแก่การตรวจสอบ แต่อาจใช้ใบ
รับรองการเล่าเรียนฉบับเดียวกันได้

แบบ สป. ๒

คำร้องขอใบรับรองการเล่าเรียนของ

นักเรียนผู้

ตามระเบียบว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้มบทุรมาก

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรียน.....

ด้วย.....เกิดวันที่.....

บิดาชื่อ..... มารดาชื่อ..... เรียนอยู่ชั้น.....

ในสถานศึกษาแห่งนี้ เลขประจำตัว..... ต้องชำระเงิน

ค่าเล่าเรียนปีละ.....บาท และค่านำรุงการศึกษาปีละ.....บาท

จึงขอใบรับรองการเล่าเรียนไปแสดงเป็นหลักฐาน เพื่อขอรับการ

สงเคราะห์ยกเว้นเงินค่านำรุงการศึกษาสำหรับ..... ผู้เป็น

น้องร่วมบิดาหรือมารดา

.....ผู้ปกครอง

บันทึก

ได้ออกใบรับรองแล้ว เมื่อวันที่.....

.....

ตำแหน่ง

.....ประทับตราประจำตัวของสถานผู้ออกใบรับรอง.....

แบบ สป. ๒

ใบรับรองการเล่าเรียนของนักเรียนผู้
ตามระเบียบว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้มทุพพลภาพ

โรงเรียน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบรับรองนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

บิดาชื่อ..... มารดาชื่อ.....

กำลังเล่าเรียนอยู่ในสถานศึกษาแห่งนี้ชั้น..... เลขประจำตัว

.....ต้องชำระค่าเล่าเรียนปีละ.....บาท และค่าบำรุงการ

ศึกษาปีละ.....บาท

.....

ตำแหน่ง.....

แบบ สป. ๓

ที่...../.....

โรงเรียน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง การให้การสงเคราะห์ตามระเบียบว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้
มีบุตรมาก

เรียน

ตามคำร้องของท่านลงวันที่.....

ขอรับการสงเคราะห์ยกเว้นเงินค่าบำรุงการศึกษาสำหรับ.....

นักเรียนชั้น.....ประจำการศึกษา..... เป็นเงิน.....บาท

นั้น ได้พิจารณาแล้วอนุญาต

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

หมายเหตุ ในกรณีนี้นักเรียนผู้ยื่น ย้ายไปเรียนที่โรงเรียน
รัฐบาลแห่งอื่นในระหว่างปี ให้ผู้ปกครองนำหนังสือไปแสดงต่อ
โรงเรียนใหม่ เพื่อรับการสงเคราะห์ต่อไป

^๓ ทะเบียนการสงเคราะห์หม่อมบุตรมาก
^๔ ๖๗๑

โรงเรียน.....การศึกษา.....

เลขที่	ชื่อนักเรียน	สอบปีการศึกษา	จำนวนเงินที่ได้รับ ประสงค์	การจำหน่ายระหว่างปี วัน เดือน ปี เหตุ

ที่ ๙๙๖๕/๒๕๐๑

กระทรวงศึกษาธิการ

๑ กรกฎาคม ๒๕๐๑

เรื่อง การสงเคราะห์นักเรียนที่ขัดสน

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายที่จะช่วยเหลืออนุเคราะห์นักเรียนที่ขัดสนให้มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนดีพอสมควร จึงวางแนวปฏิบัติไว้ดังต่อไปนี้

๑. ให้โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้ง กรรมการคณะหนึ่งขึ้น เรียกว่า “คณะกรรมการสงเคราะห์นักเรียน” มีหน้าที่พิจารณาหาทางช่วยเหลือนักเรียนที่ขัดสน กรรมการคณะนี้ให้ประกอบด้วยครูในโรงเรียน ๓ คน และบุคคลภายนอกที่เห็นสมควรอีก ๒ คน

๒. การที่จะพิจารณาว่านักเรียนผู้ใดขัดสนนั้น เป็นหน้าที่ของครูใหญ่และครูประจำชั้นสอดคล้องพิจารณาความเป็นอยู่ของนักเรียน เช่น การแต่งกาย เครื่องเล่าเรียน การใช้จ่าย เบ็ดเตล็ด และกิจกรรมอื่น ๆ เมื่อปรากฏว่า นักเรียนคนใดขัดสนจริง ๆ ก็ให้ครูใหญ่ติดต่อกับผู้ปกครอง เพื่อปรึกษาหาทางช่วยเหลือต่อไป

๓. ถ้าผู้ปกครองไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยเหลือนักเรียน
ที่ขัดสนได้ ก็ให้ครูใหญ่ นำเรื่องเสนอกรรมการสงเคราะห์นักเรียน
พิจารณาช่วยเหลือต่อไป

๔. วิธีการที่จะช่วยเหลือนักเรียนขัดสนนั้น มีทางที่จะ
ทำได้หลายทาง เช่น จัดหาทุนสวัสดิการนักเรียน ขอความช่วยเหลือ
จากสมาคมนักเรียนเก่า หรือองค์การ หรือบุคคลที่มีจิต
ศรัทธาช่วยเหลือ และจัดหางานที่ไม่ขัดต่อการเล่าเรียนให้
นักเรียนทำในเวลาว่าง เป็นต้น

๕. โดยเฉพาะสำหรับโรงเรียนรัฐบาลนั้น ถ้าผู้ปกครอง
นักเรียนที่ขัดสนเสนอขอยกเว้นเงินบำรุงการศึกษา และปรากฏ
ว่ามีเหตุผลอันสมควร ก็ให้ครูใหญ่ นำเรื่องเสนอคณะกรรมการ
สงเคราะห์นักเรียนพิจารณา ถ้าคณะกรรมการมีมติให้ยกเว้น ก็
ให้ครูใหญ่ ส่งยกเว้นได้ การพิจารณายกเว้นเงินบำรุงการศึกษา
เช่นนี้ ให้กระทำเป็นปี ๆ ไป และให้ถือว่าเป็นเรื่องไม่สมควร
เปิดเผย

อนึ่ง ในกรณีที่ผู้ปกครองไม่มาติดต่อ และทางโรงเรียน
ไม่อาจติดต่อกับผู้ปกครองได้ ก็ให้ครูใหญ่ หรือครูประจำชั้น
นำเรื่องเสนอกรรมการสงเคราะห์นักเรียนพิจารณาได้โดยตรง

